

SAYI: 6 1-15 MAYIS 2002 FİYATI: 250.000 TL.(KDV DAHİL)

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞASIN

MAYIS

DAS PALÄSTINENSISCHE
VOLK IST NICHT ALLEIN!
TKEP/L

İÇİNDEKİLER

Komünist Toplumun Zorunluluğu	3
Venezuela Emekçileri...	5
İsrail Ve Türkiye'nin Kader Ortaklığı...	7
Ortadoğu Devrimleri...	10
Denizler'in Açtığı Yoldan Zafere Kadar...	12
Yaşasın 1 Mayıs...	14
Filistin Devrimi...	16
Zindanları Yıkacak... Kazanacağız...	19
Sibel Sürücü Ölümsüzdür	20
İşçi Sınıfı Ve Emekçiler...	22
İnsanlık Çağının Şafağı	24
23 Nisan..! "Ulusa Egemenlik..."	26
İzmir'de "Filistin Halkı Yalnız Değildir"...	27
İşçi ve Emekçilerin Eylemleri...	28
Tekstil Sanayinde Yaşadıklarımız	30
Elini Kaptıran İşçiden Kolu İsteniyor	30
Devrim Savaşçılarının Yarattığı...	31

----- 1 MAYIS MARŞI -----

*Günlerin bugün getirdiği, baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir, bizde ve her yerde*

BİR MAYIS... BİR MAYIS...

*İşçinin emekçinin bayrağı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı*

*Yepyeni bir güneş doğar, dağların doruklarında
Mutlu bir hayat filizlenir, kavganın umutlarından
Yurdumun mutlu günleri...
Bundan gelen gündedir*

*Bulutların gürleyen sesi, yeri göğü sarsıyor
Halkların nasırlı yumruğu, balyoz gibi patlıyor
Devrimin şanlı dalgası, dünyamızı kaplıyor*

*Gün gelir, gün gelir, zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda, güngelir savrulur gider!*

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık= 3.000.000

12 aylık= 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık= 50 EURO

12 aylık= 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

**OKU... OKUT...
DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL...
ABONE BUL...**

İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 6 / 1-15 Mayıs 2002 / Sahibi : Yeni Evre Yayıncılık Basım Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkmazı No: 9 Karaköy-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: DOĞAN PAZ. / Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE / Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch / mucadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net - E-posta: dergi@mucadele.org - Avrupa@gmx.net

Komünist Toplumun ZORUNLULUĞU

Tarihsel bir toplum biçimi olarak eski toplum kendi inkarına doğru ilerler. Bu ilerleme, kapitalist sınıfın elde olmayarak ve sanki kendisine dışardan dayatılan bir zorunluluk gibi gelir. Üretimin merkezileşmesi ve emeğin toplumsal karakterinin gelişmesi bir zorunluluk olur. Bu gelişme o noktaya ulaşır ki, en sonunda, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti kaçınılmaz bir zorunluluk olur. İnsanlar, bu tarihsel zorunluluğun etkisiyle harekete geçiyorlar. Komünist program, eski toplumun kaçınılmaz çözülüşünü teorik olarak ortaya koymadan, kendi kaçınılmaz zaferini nasıl ortaya koyabilir? Proletaryanın ilk komünist programı olan, Marks ve Engels tarafından yazılan Komünist Manifesto, kapitalist mülkiyetin kaçınılmaz çözülüşünü ilan etmiştir. Komünist Manifesto'da ifade edilen devrimci görüşler, eski toplumsal ilişkilerin çözülüşünü ortaya koyan görüşlerden başka bir şey değildir.

Komünist program, komünist toplumun kurulmasını hedefler. Bu toplum hedefini ortaya koymayan bir program, komünist adını alamaz. Komünist partisi, komünist toplum hedefini neye dayanarak açıklar. Bu, materyalist tarih anlayışına göre bugüne kadar nasıl toplum biçimleri birbirini izlediyse, komünist toplum da, kapitalist toplumu izleyecektir. İlerleme yasası sonucu kapitalist toplumun yerini, komünist toplumun alması kaçınılmazdır.

Komünist programın öncelikle, teorik olarak komünist toplumun kaçınılmaz zorunluluğunu açıklaması gerekiyor. Eski toplum orta yerde durduğuna göre, yeni ve daha yüksek bir toplum biçiminin, onun yerini alması neden kaçınılmazdır. Bu, bilimsel olarak açıklanmadan, komünist program ancak bir ütopya olabilir. Bilimsel sosyalizm, komünist toplumun kaçınılmaz olarak eski toplumun yerini alacağını açıklamıştır. Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels teorik çalışmalarını bunu çözümlenmeye ayırmıştır.

Marksist diyalektik, toplumların geçici yönünü ortaya koyar. Kapitalist üretim biçimi, toplumsal üretimin tek ve son biçimi değildir. Kapitalist üretim biçimi yerini, kendi gelişmesinin zorunlu bir sonucu olarak, toplumsal üretimin daha yüksek bir biçimi olan komünist üretim biçimine terk eder.

Kapitalist üretim, kapitalist birikim ve merkezileşme, nasıl önce üreticiyi, sonra küçük kapitalisti yerinden eder, inkar ederse, bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluluğuyla, kendi inkarını da yaratır. Bu, inkarın inkarıdır. Komünist toplum biçimi, kapitalist toplum biçiminin inkarıdır.

Tarihsel bir toplum biçimi olarak eski toplum kendi inkarına doğru ilerler. Bu ilerleme, kapitalist sınıfın elde olmayarak ve sanki kendisine dışardan dayatılan bir zorunluluk gibi gelir. Üretimin merkezileşmesi ve emeğin toplumsal karakterinin gelişmesi bir zorunluluk olur. Bu gelişme o noktaya ulaşır ki, en sonunda, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti kaçınılmaz bir zorunluluk olur.

İnsanlar, bu tarihsel zorunluluğun etkisiyle harekete geçiyorlar.

Komünist program, eski toplumun kaçınılmaz çözülüşü-

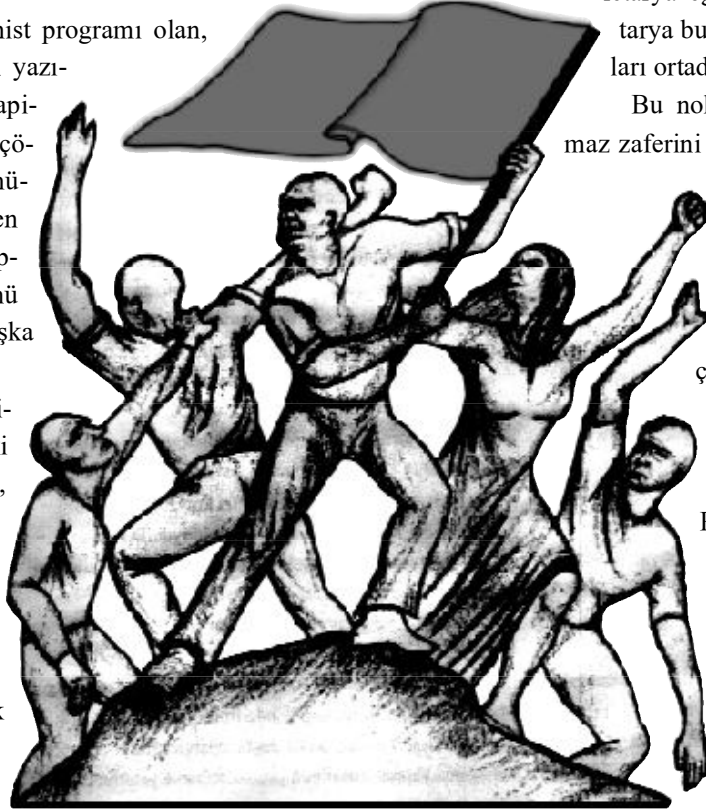
nü teorik olarak ortaya koymadan, kendi kaçınılmaz zaferini nasıl ortaya koyabilir.

Proletaryanın ilk komünist programı olan, Marks ve Engels tarafından yazılan Komünist Manifesto, kapitalist mülkiyetin kaçınılmaz çözümlüşünü ilan etmiştir. Komünist Manifesto'da ifade edilen devrimci görüşler, eski toplumsal ilişkilerin çözümlüşünü ortaya koyan görüşlerden başka bir şey değildir.

Burjuva üretim ilişkilerinin çözümlüşü derinleşti. Eski üretim ilişkilerinin çözümlüşü, dağılmasını sağlayan bu toplumun uzlaşmaz iç çelişkileri tarihsel olarak gelişerek olgunlaştı. Eski toplumun çözümlüşü ve komünist toplumun tarihsel olarak onun yerini alması zorunlu olmuştur. Komünist toplumun eski toplumun yerini alması bir tarihsel süreçtir. Bu süreci başlatan tüm tarihi koşullar derinleşiyor. Komünist hareket bu temelden yola çıkıyor.

Komünist parti yalnızca, eski toplumun çözümlüşünü ve komünist toplumun zorunlu olarak onun yerini alacağını açıklamakla yetinemez. Eğer, tarih kendiliğinden birbirini izleyecekse, o zaman, olayların hiçbir etkisi olmazdı. Ama tarih böyle gelişmiyor. Olaylar tarihi gidış üzerinde etkide bulunur. Komünist partisi de, tarihi yalnızca açıklamakla yetinmez, onun gidışına etkide bulunmak için mücadele eder.

Köleci toplumdan bu yana, tarih sınıf mücadeleleri tarihidir. Bir sınıflı toplum olan kapitalist toplum tarihi de, bu toplumun uzlaşmaz iki temel sınıfı olan proletarya ile burjuvazinin sınıf

Köleci toplumdan bu yana, tarih sınıf mücadeleleri tarihidir.

Bir sınıflı toplum olan kapitalist toplum tarihi de, bu toplumun uzlaşmaz iki temel sınıfı olan proletarya ile burjuvazinin sınıf mücadelesi tarihidir.

Bu tarihi mücadelede, en sonunda proletarya egemen sınıf olacaktır. Proletarya bu egemenliğe dayanarak sınıfları ortadan kaldıracaktır.

Bu noktada, proletaryanın kaçınılmaz zaferini açıklamakla yetinilemez. Bu zaferi elde etmek için, şimdiye kadar olduğu gibi devrimci bir mücadele verilmeli.

mücadelesi tarihidir. Bu tarihi mücadelede, en sonunda proletarya egemen sınıf olacaktır. Proletarya bu egemenliğe dayanarak sınıfları ortadan kaldıracaktır.

Bu noktada, proletaryanın kaçınılmaz zaferini açıklamakla yetinilemez. Bu zaferi elde etmek için, şimdiye kadar olduğu gibi devrimci bir mücadele verilmeli. Eski topluma son verecek ve yeni topluma geçişi sağlayacak olan komünist devrim, insanlık tarihinin en derine giden bir devrimi olarak, etkin bir devrimdir. Proletarya böylesine bir toplumsal devrim olmadan, sınıfsız toplum hedefine ulaşamaz.

Bundan önce, bu devrimin nasıl hazırlanacağı önemlidir. Her devrim, belli somut tarihi koşullarda yapılır. Bunun için her tarihi koşul somut olarak ele alınmalıdır. Ekonomik-toplumsal gelişmeye bağlı olarak sınıf mücadelesinin verildiği koşullar da değişir. Devrime kendi değişen somut koşullarında hazırlanmalıdır.

Kapitalizmin tarihsel olarak bir çözümlüş içinde olduğunu ve bu çözümlüşün günümüzde sıçramalı bir özellik kazandığını biliyoruz. Yani bugünkü tarihi koşullar bir komünist devrimin olanaklarını sonuna kadar geliştirmiştir. İnsanlar geniş kitleler halinde, kendilerine yeni bir yaşam kurmak için harekete geçmiştir.

Tarihi koşulların böylesine olgunlaştığı, insanların yeni bir toplum için harekete geçtiği bu aşamada komünist parti, programını hayata geçirmek için en etkin konumda olmalıdır.

C. DAĞLI

VENEZUELLA EMEKÇİLERİ

Kesintisiz Bir Biçimde Devrimleri Sürdürmelidir

11 Nisan'da Venezuela devlet başkanına karşı sermaye sınıfı, ordunun üst yönetimi ve ABD tarafından tezgahlanan oyunun son perdesi denilerek, bir darbe gerçekleştirildi. Böylece emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, kendi çıkarlarına karşı politika yürütüp, halkçı politikalar uygulayan Hugo Chavez'i yönetimden uzaklaştırarak yerine, patronların patronu ünvanlı, sermaye sınıfının temsilcisini devlet başkanlığına getirdiler. Chavez'in sermaye sınıfının çıkarlarını göz ardı eden politikaları yerine yeni başkanın emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını daha iyi savunacağı aşırdı. Bir yandan da emperyalizmin çıkarlarına çomak sokanlara iyi bir ders vermek niyetindediler. Her ağızlarını açtıklarında demokrasi diyen emperyalistler bu darbeyi canı gönülden alkışlamaktan geri kalmadılar. Başta ABD, yeni yönetimi hemen tanıdı. Böylece burjuva demokrasininin, sermaye sınıfının sömürsünü devam ettirebilmesinin bir garantisi olduğunu, eğer sermaye sınıfının önünde bir engel oluşturuyorsa ya da pürüzler çıkarıyorsa gönül rahatlığıyla rafa kaldırılacağı bir kez daha görmüş olduk. Sermayenin demokrasi değil, egemenlik isteği bir kez daha kanıtlandı.

Chavez '98 yılında hükümete geldiğinde politik iktidarı belirleyen dengeleri değiştirmeye çalıştı. Anayasal yoldan yöneldiği bu değişim için öncelikle anayasayı değiştirdi. Ordu, önemli bakanlıklar, devletin en önemli ve etkili ekonomik işletmeleri kendi kontrolü dışındaydı. Sermaye sınıfıyla içiçe geçmiş bürokrasiyi ve sendika yöneticilerini karşısında buldu. Bunlara karşın yine de seçimlerde vermiş olduğu sözleri gerçekleştirmek için uğraş verdi. Öncelikle yoksul halkın ve küçük mülk sahiplerinin yaşamını düzelterek adımlar attı. Dünyanın en büyük petrol şirketi olan Pdua'nın başına kendisine yakın isimleri getirdi. Bu şirket aynı zamanda ABD'nin petrol ihtiyacının %15'ini karşılamakta. Anayasaya eklenen bir madde ile bu şirketin ve ülke petrollerinin özelleştirilmesini imkansız hale getirdi. Bu şirketten gelen gelire eğitim ve sağlık alanında büyük işler başardı. Küçük üreticilere ve yoksullara krediler sağlayıp sınırlı da olsa toprak reformlarına yöneldi. Ekilmeyen verimli topraklardan vergi alınması uygulamasını başlattı. Bu uyguladığı politikalarla sermaye sınıfının şimşeklerini üzerine çekmeye yetti. Küba ile dostluğu ilerletmesi, eğitim ve sağlık alanlarında yapılan yardımlaşmalar, ABD'nin ambargosuna rağmen Küba'ya ucuz petrol vermesi, Küba halkıyla dayanışmaya gitmesinin yanısıra OPEC'in kotalarına harfiyen uyarak OPEC'i ABD'nin güdümünden çıkartacak adımlar atması, Irak ve İran ziyaretleri, IMF-DB'nin ülkeden kovulması, Plan Kolombiya'ya destek vermemesi ve ABD uçaklarına hava sahasını kapatması sözde "terörle" mücadeleye destek vermayerek

ABD'yi eleştirmesi ABD'nin ve emperyalist şimşeklerini de üzerine çekmek için yeterli oldu.

Çıkarları bozulan ABD ve yerli işbirlikçileri Pentagon'da yapılan toplantılarla Chavez'in ipini çekecek olan darbenin planlarını yaptılar. Chavez'in Pdua'nın başındaki yöneticileri görevden almasıyla sermaye sınıfıyla içiçe geçmiş olan sendika yöneticileri genel grev kararı aldılar. Ama iki kez katılımın çok az olacağı endişesiyle bu genel grev kararını ertelemek zorunda kaldılar. Son genel grevde ise emekçilerin, işçilerin katılımından daha ziyade kapitalistlerin işyerleri açmamlarıyla gerçekleşti. Yine de katılım oldukça düşük düzeyde kaldı. Chavez karşıtlarının oluşturduğu kortejler güzergahlarından saparak, başkanlık sarayının önünde gösteri yapmakta olan Chavez yanlılarının üzerine yöneldiler. Çevre evlerde ve çatılarda mevzilenmiş keskin nişancıların ateş açması sonucunda 13 kişi öldü. Bu ölen 13 kişi de Chavez yanlılarıydı. Bunu fırsat bilen generaller ve sermaye sınıfı gerçekleştirdikleri bir darbe ile Chavez'i tutuklayıp askeri kışlaya götürdüler. Yeni devlet başkanı olarak da "patronların patronu" lakaplı sermaye sınıfının temsilcisini getirdiler. Emperyalizmin desteğini de ardına alan yeni yönetim ve darbenin akıl hocası ABD, kendilerinden o denli emindiler ki, en kritik yerlerde görev yapan birlikleri bile değiştirmediler. Her şeyi emir komuta zinciri içinde kontrol edebileceklerini düşündüler. ABD'nin ve sermaye sınıfının darbenin son perde olduğunu düşünürlerken, bu darbenin aslında oyunun ilk perdesi olduğu, asıl aktörlerin ise emekçilerin, yoksulların olduğu sokaklar ezilen yığınlarla dolunca anlaşıldı.

Çok kısa sürede sokaklara dökülen Chavez yanlıları önce mahallelerde harekete geçtiler. Chavez hükümete geldiğinde sermaye sınıfı ve tekellerle içiçe geçmiş olan bürokrasiyle çatışmasında kendisine destek olarak, yoksulları, emekçi mahalle komitelerinde örgütlemeye yönelmişti. Böylece en tepedeki politik ilişkilerini, en tabandaki mahalle komiteleriyle güçlendirme yoluna gitti. Darbenin hemen ardından gelişen olaylarda da bunun faydasını gördü. Burjuva basında Chavez'e karşı yapılan yalan haberlere rağmen, halk bunlara inanmadı, harekete geçerek sokaklara döküldü. Önce mahallelerde, sonra da tüm başkente yayıldılar. İki gün gibi kısa bir sürede büyük bir güç kazanan halkın karşısına, burjuvazi iktidarını koruyabilmenin son kozu olarak orduyu çıkardı. Darbeciler de kendi içlerinde yalpalamaya başladılar. Parlamentonun fes edilmesi üzerine çıkan tartışmalar, darbecilerin kendi içlerindeki anlaşmazlıkları su yüzüne çıkarırken, alttan emekçilerin baskısıyla orduda da emir komuta zinciri koptu. Ordu birlikleri halkın yanına geçti. Böylece emekçiler başkanlık sarayını ve devlet televizyonunu ele geçirdiler. Halkın eylemleri sonucunda darbeye karşı olanlar, ba-

kanlar, bürokratlar, askerler tutuklandı. Kimisi başkanlık sarayının gizli tünellerinden kaçtı. Böylece sermaye sınıfı politik iktidar mevzilerini kaybetmiş oldu. Başkente Chavez yanlıları, alt kademedeki subaylar, yönetimdeki ordu birlikleri ve halk hakim oldu. Burjuvazinin durumu ise acınası bir halde geldi. Tüm iktidar olanaklarından, zırhlardan ve dayanaklarından yoksun kaldı. Chavez ise tutuklandığı kışladan çıkararak tekrar devlet başkanlığına geri geldi.

Oyunun birinci perdesindeki bu gelişmelerden sonra ikinci perde bugün ve gelecekte yaşanacakların, devrimin izleyeceği rotanın seyrini belirleyecek.

Chavez koltuğa geldiğinde ilk açıklaması “bu bir demokratik devrimdir” oldu. Halkın eylemi sonucunda patronlar hükümeti, onlara bağlı üst düzey ordu temsilcileri, üst düzey bürokratlar, iktidar blokundan koştular. Onların yerine iktidar sokak eylemlilikleriyle en otoriter araçların egemenliğini kuran işçi sınıfı, yoksullar, emekçiler ve küçük mülk sahibi subayların eline geçti. İktidar değişiminin kurumsal bir yapısı olmasa da, iktidar artık el değiştirmiş olduğundan, sermaye güçleri hiçbir egemenlik aygıtıyla sokaktaki emekçilerin istediklerini almalarına engel olamıyor. Devlet televizyonu, başkanlık sarayı, önemli bakanlıklar, halkın istediği gibi kullanıp, istediklerini dile getirdiği mekanlar oldu. Ayaklanma sürecinde sermaye güçleri bunu engelleyemediler. Şimdilik emekçilerin elindeki bu “hak”lar kurumsal bir yapıya kavuşamadı daha. Bunlar emekçilerin fiilen kullandığı haklar. Bunların bir kurumsal yapıya kavuşabilmesi için demokratik devrimin ilerlemesi, kapsamının genişlemesi ve kesintisiz bir karakter kazanmasına bağlı.

Chavez’in bu demokratik devrimi ileriye doğru taşıyıp taşımayacağı ise ileride yapacaklarına bağlı. Demokratik devrimi esas olarak ileri taşıyacak olan devrimcilerin ve komünistlerin durumu ise şöyle: Devrimciler Küba Devrimi’nden sonra bundan etkilendiler ve ‘60-’70 yılları arasında kırlarda silahlı mücadeleye giriştiler. Bu silahlı mücadelenin sonucunda ‘70’lerde burjuvaziye karşı ağır bir yenilgiye uğradılar. Venezuela Komünist Partisi ise ‘60’lı yıllarda ortaya çıkan bu silahlı mücadeleye adeta düşman olmuş, Castrocu gerillaları emperyalist ajan olarak görüyordu. Bu kötü mirası Venezuela Komünist Partisi’nin eline yapışmış durumda. Esas olarak demokratik devrimi kesintisiz olarak toplumsal bir devrime dönüştürecek devrimcilerin ve komünistlerin güçsüzlüğü Venezuela’nın eksisini oluşturuyor. Öte yandan yanı başında Küba’nın varlığı ve moral desteği darbenin ilk anından itibaren açıklama ve tutumlarıyla Castro’nun Venezuela halkını ve emekçilerini desteklemesi, Venezuela emekçilerinin önünde Küba’nın sosyalist kazanım-

larının olması bu devrimin ileri yönleri.

Komünistlerin ve devrimcilerin güçsüzlüğü Chavez’in bir dizi eksikliğinde kendisini gösteriyor. Halkın ve emekçilerin fiili kazanımlarını kalıcı hale getirecek adımları atmaması, başkanlığa geri gelir gelmez acil önlemler alacak bir devrim hükümetinin

kurulmaması. Darbeye karışan ordu birliklerinin hızla silahsızlandırılmaması, darbeye karışan iş adamlarının bankalarına, fabrikalarına, topraklarına el koyamaması kendisini desteklemek için sokaklara dökülen ve bu devrimin esas aktörü olan halkın ve emekçilerin fiili kazanımlarını koruyup kurumsallaştırabilmesi için silahlandıramaması ve bu konularda ayak sürümesi, sermaye sınıfına zaman kazandırmakta. Chavez’in emperyalist tekellere ve sermaye sınıfına uzlaşma çağrısı yapması ise sermaye sınıfının yeniden kendisine güven duymasına ve bir dahaki mücadele için altın değerinde zaman kazandırmakta. Chavez’e karşı bu kez çok daha kanlı ve acımasız olacak tezgahlar için zemin hazırlamakta. Yine de emperyalistler ve işbirlikçi sermaye sınıfının Venezuela’da işleri zor. Elleri zor araçlarına sahip olmadan harekete geçen, bu hareketiyle ordunun emir komuta zincirini parçalayıp önemli bir bölümünü yanına çeken Venezuela emekçileri bu kazanımlarını yitirmemek için ellerine silahlarını alacaklardır. Bu demokratik devrimin, toplumsal bir devrime dönüşmesi için gerekli koşullar yeterince oluşmuştur.

Emperyalist-kapitalist sistemin bunalımı ve içine girdiği sıçramalı çöküş bu kez kendini Latinlerde gösterdi. ABD’nin ve emperyalizmin hegemonyası yerle bir olmakta. Filistin’in yiğit halkının silahlı intifadısıyla ilk darbesini olan bu hegemonya, Venezuela emekçilerinin ABD’nin ve sermaye sınıfının tekerine çomak sokarak yeni bir boyut eklemekte.

Arjantin’den Meksika’ya kadar tüm Latin Amerika emekçilerinin ve sermaye sınıfının gözü Venezuela emekçilerinin üzerinde. Onların kaybetmesi demek, ABD’nin ve sermaye sınıfının halklar ve emekçiler üzerindeki baskısını daha da arttırması demek, Venezuela emekçilerinin toplumsal devrim yönünde atacakları adım ise başta Arjantin emekçileri olmak üzere Kolombiya, Bolivya, Ekvator, Brezilya, Meksika ve diğer Latin ülkelerini tetikleyecek ve Latin Amerika devrimlerini ateşleyerek tüm bu ülke emekçilerine cesaret, güç ve moral verecektir.

Emperyalist-kapitalist dünyanın sıçramalı çöküşünde ve içinde bulunduğumuz yeni evrede kısa tarih her yönüyle bu çöküşü hızlandırıp toplumsal devrimlere hız vermekte. Bunu durdurmaya ne emperyalistlerin, ne de sermaye sınıfının gücü yetecektir. □

İsrail ve Türkiye'nin **KADER ORTAKLIĞI VE NEDENLERİ**

Filistin'de en kanlı, en açık hesaplaşma aşamasına gelen devrimi, bütün yönleriyle incelemek, dersler çıkartmak, bizim devrimimiz açısından da önemli görünüyor. Filistin'de yaşanan acının-dramın resmini betimlemek yetmiyor. Bütün dünyanın adeta gözü önünde cereyan eden her şey, ezilen halklar ve emperyalist-kapitalist sistemin politik zoru altında inleyen her emekçi için, yeterince tanıdık manzaralar içeriyor zaten. Aynı tank sesleriyle defalarca uyandılar, uçakların gürültüsünü, ağır iş makinalarının yıktığı evleri, tank mermisiyle patlayan duvarları, Cezayir'den Vietnam'a, tüm dünya halkları defalarca gördüler. Şairin dediği gibi; "Damarların damarlarımın bağlı yaralarından / Çünkü öldürülmek istenen benim de sevincimdir". Beş kıtada birden harekete geçen milyonlarca emekçi, sırtlarında patlayan topun, gaz bombalarının, kurşunların açtığı yaralarla bağlandıkları Filistin halkına, "Yalnız Değilsin!" diye haykırıyorlar. Yalnız değilsin Filistin, bizim de devrimimiz var. Ve düşmanını, düşmanlarımızı iyi biliyoruz, diyor emekçiler, sadece acılar yüzünden harekete geçecek kadar bilinçten yoksun değiliz ve biz, biliyoruz siyasi gerçekleri. Filistin topraklarına gömülecek olan, İsrail'in siyonist devletiyle beraber, emperyalizm olacak. Milyonların her gün yaptıkları eylemlerde, bu gerçekleri nasıl açık, net biçimde kavradıklarını görebiliriz.

Ülkelerimiz devrimi açısından Filistin'de yaşanan büyük olayları incelemenin apayrı bir önemi var. Hemen yanı başımızda bir halkın, dünyanın en gelişmiş silahlarıyla yüzer yüzer katledilmesi, Ortadoğu'nun tüm ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de anti-emperyalist öfkeyi harekete geçirdi. İşçi sınıfı, bu harekette yoğun olarak, kitlesel olarak bulunuyor. Proletarya enternasyonalist eğitimden geçiyor. Emekçiler, bütün iki yüzlülüklerine rağmen, sermaye cephesinin İsrail'i ve ABD'yi desteklediğini biliyor. Bu nedenle öfke anti-emperyalist sınırlar dışına taşarak, doğrudan kendi egemenlerine karşı yöneliyor.

Burjuva sendikalar ve reformist partiler, her zaman olduğu gibi, burada da işçi sınıfının bilincini bulandırmada kendi rollerini sonuna kadar oynuyorlar. Emekçilerin kendi egemenlerine yönelen öfkesini "Tank ihalesi iptal edilsin!" sınırlarına çekmeye çabalyorlar. Sanki İsrail ile Türkiye arasındaki tek bağlantı bu tank ihalesi imiş gibi. Ve sanki tank ihalesi iptal edildiğinde Türk sermaye güçlerinin İsrail'e olan desteği tamamen ortadan kalkacakmış gibi. Sermaye güçleri de bir süredir karşı saldırıya geçmiş durumda. Yüzyıl öncesinin defterleri açılıyor. Arap ulusunun Osmanlı'ya karşı bağımsızlık savaşı

vermesini "ihamet" olarak niteleyip, bugün Filistin'in bu ihanetin bedelini ödediğini söyleyecek kadar alçalabiliyorlar. Pe ki ama, nereden çıktı Türk sermayesinin bu Arap düşmanlığı ve İsrail severliği. Filistin halkına karşı büyütülen burjuva kını ile tank ihalesi arasındaki güçlü bağlantıyı ortaya koymazsak, reformizmin işçiler üzerindeki bilinç karartıcı etkisine yeterince karşılık vermemiş oluruz.

Sermaye güçlerinin İsrail severliği ve Filistin halkının en acımasız katliamları yaşadığı bir anda burjuva kinini kusması, tesadüf değil. Bunu, tekeli basındaki bir takım İsrail bağlantısıyla ilgili olduğunu düşünenler, fotoğrafın yalnızca küçük ve bu yüzden de yanıltıcı bir yüzünü görebiliyorlar. Sermayenin Filistin halkına kustuğu sınıf kını, Filistin'de yaşananların ulusal kurtuluş sınırlarını aşması ve toplumsal devrime yönelmesi nedeniyledir. Filistin toplumsal devrimi, bölgede siyonist devletin varlığını tehdit ediyor. Ortadoğu'da sınıf dengeleri öyle bir noktaya ulaştı ki, İsrail ile Türkiye adeta kader ortaklığı durumuna geldiler. Bu iki devlet, varlıklarını koruyabil-

*Ülkelerimiz devrimi açısından
Filistin'de yaşanan büyük olayları
incelemenin apayrı bir önemi var.
Hemen yanı başımızda bir halkın,
dünyanın en gelişmiş silahlarıyla
yüzer yüzer katledilmesi,
Ortadoğu'nun tüm ülkelerinde olduğu
gibi, ülkemizde de anti-emperyalist
öfkeyi harekete geçirdi. İşçi sınıfı, bu
harekette yoğun olarak, kitlesel olarak
bulunuyor. Proletarya
enternasyonalist eğitimden geçiyor.
Emekçiler, bütün iki yüzlülüklerine
rağmen, sermaye cephesinin İsrail'i
ve ABD'yi desteklediğini biliyor. Bu
nedenle öfke anti-emperyalist sınırlar
dışına taşarak, doğrudan kendi
egemenlerine karşı yöneliyor.*

menin yolunun sıkı bir stratejik işbirliğinden geçtiğini biliyorlar. Filistin Devrimi siyonist devletin varlığını tehdit ettikçe, bu işbirliği de güçleniyor.

Tekrarlamakta fayda var. İsrail-Türkiye arasındaki stratejik işbirliği tank ihalesi ile sınırlı değil. Bugün GAP bölgesinde İsrail devletinin satın aldığı çok geniş araziler var. Bu bölgelerden İsrail; Suriye, Irak ve İran'ı dinliyor. Bütün telsiz konuşmaları, her tür hareketliliği tespit edebilecek teknolojiye sahip olan tesisler, Türkiye'nin de çok işine yarıyor. Geçen haftalarda C. Bayık'ı İran'dan isterken, istihbarat birimlerinin İran'a sunduğu dosya, bu dinleme faaliyetinin sonuçlarını içeriyordu. İsrail'in teknoloji imkanlarıyla Türkiye, sınırları dışında kaç tane telsiz bulunduğunu, buralardan hangi konuşmaların yapıldığını, askeri güçlerin toplantılarını ve yer değişikliklerini biliyor. 21 Mart günü, sınırların dışında, dağlarda yakılan Newroz ateşlerinin üzerine uçaklardan atılan bombalarla 25 savaşı ölmüştü. İsrail'in sunduğu teknik imkanları Türkiye sonuna kadar kullanıyor.

Tank ihalesinin sonuçlanıp İsrail'e verilmesi, bu nedenlerden ötürü, basit bir seçim değildir. Arkasında, iki ülkenin toplumsal devrimler karşısındaki kader ortaklığı yatıyor. Filistin halkının devrimci atılımları karşısında dehşete düşen ve siyonist devletin uyguladığı katliamları iğrenç bir sınıf kiniyle alkışlamaktan çekinmeyen Ertuğrul Özkök, 3 Nisan 2002 tarihli yazısında, tank ihalesinde hangi kaygının ön plana çıktığını yazmadan edemiyor: *"Ayrıca Türkiye'nin İsrail konusunda bu kadar ısrarlı olmasının çok gerçekçi bir nedeni var... Bu tür silah profelerini Amerika, Almanya veya başka bir ülkeye verdiğiniz zaman bir sürü politik engel ortaya çıkıyor. Bu silah Güneydoğu'da Kıbrıs'ta kullanamazsınız gibi şartlar öne sürüyorlar"*. Özkök doğruyu söylerken bile, içine yalan katmaktan kaçınmıyor. Tank ihalesinin İsrail'e verilmesi için ABD'nin özellikle ısrarcı olduğunu bilmeyen yok. Konunun bu yanı önemli değil. Önemli olan şu: Bu açıklamayla tank ihalesinde esas kaygının, hedefin ne olduğu ortaya konuyor. Bu tanklar, iç savaşın, özellikle kentleri etkileyecek bir iç savaşın vurucu gücü haline getiriliyor. Askerler bu tanklara acilen ihtiyaçları olduğunu bildirmişler. İhtiyacı acil kılan işte bu iç savaştır. Konunun askeri-teknik yönünü incelediğimizde, mesele daha iyi anlaşılacaktır.

Tankların iç savaşlarda kullanılması yeni değil. Özellikle II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda geniş kullanım alanı bulan tanklar, piyadelerin işgal edilen topraklarda kolayca, güvenlice ilerlemesini sağladılar. Tanklar, piyadelerin önünden gidiyor ve onlara yol açıyordu. Ancak savaşın yükselttiği devrimlerde aynı tanklar, bu kez,

başkaldıran kitleleri sindirmek için kullanıldı. Varşova'da ayaklanan komünistler ve milliyetçiler, Nazi tanklarının ateşiy-

Tank ihalesinin İsrail'e verilmesi için ABD'nin özellikle ısrarcı olduğunu bilmeyen yok. Konunun bu yanı önemli değil. Önemli olan şu: Bu açıklamayla tank ihalesinde esas kaygının, hedefin ne olduğu ortaya konuyor. Bu tanklar, iç savaşın, özellikle kentleri etkileyecek bir iç savaşın vurucu gücü haline getiriliyor. Askerler bu tanklara acilen ihtiyaçları olduğunu bildirmişler. İhtiyacı acil kılan işte bu iç savaştır. Konunun askeri-teknik yönünü incelediğimizde, mesele daha iyi anlaşılacaktır.

le bastırıldı. O zaman, kentin ara sokaklarına giremeyen tank birlikleri çepeçevre sardığı mahalleleri tank atışıyla yerle bir etti. Naziler, Kızıl Ordu'nun önünden kaçarak Varşova'yı terk ettiğinde, geride tank mermileriyle yerle bir olmuş koca bir kent ve binlerce ölü bıraktılar.

Atina'da ve Selanik'te ayaklanan Yunan halkı, aynı yıllarda, bu kez karşılarında İngiliz tanklarını buldular. Fakat, kentin dar sokaklarına girmeye çalışan bu tanklar, Yunan ayaklanmacılar için çok kolay hedefler haline geldi. Salça kutularından yapılan yangın bombaları, bu ağır, hantal, demir yığımını, benzini, yağı ve motoruyla birlikte ateş topuna çeviriyordu. Bir-

çok İngiliz tankı, içindeki mühimmatla birlikte Atina sokaklarında havaya uçtu. Yunanistan deneyimi, bir iç savaş için tankların mevcut halinin hiç de yeterli olmadığını kanıtlıyordu.

'60'lı yıllara dek tanklarda teknik açıdan önemli bir gelişme görülmedi. O yılların imali olanları durdurmak için bir battaniye bile yeterli oluyordu. Çarkla tarretler arasına giren bir battaniye, ya da kalın bir sopa, tankın paletinin atmasına ve tamamen hareketsiz kal-

masına neden olabiliyordu. Ayrıca, açıkta olan motorlar, yangın bombalarıyla tankların kolayca tutuşabilmesine neden oluyordu. Gövde ile kulenin birleştiği nokta en zayıf noktaydı ve buralara gelen roketler tankın kolayca imhasına yol açıyor-

du. İç savaşların, kentlerin sokaklarında kullanılan tanklardan bir zayıf özellik daha ortaya çıkmıştı. Düz ve açık arazi de fazlaca önemli olmayan bu zayıflık, tankların 25 metreden daha yakın mesafeleri görememesidir. Oysa kentlerde bu mesafeyi görememek çok büyük bir risktir.

'70'li yıllarla birlikte, yavaş yavaş bir iç savaş aracı haline gelen tanklar, bu zayıflıkları giderecek teknik imkanlara kavuştu. Taretleri koruyacak plakalar eklendi. Tanksavar mermilerine karşılık olarak kulelerin boyu küçültüldü, mermilerin sekip gitmesi için kulelere keskin açık biçimler verildi, zırhlar uranyumla güçlendirildi ve en son modellerde kullanılan özel bir boya ile tankın yüzeyi olağanüstü kayganlaştırıldı. Buna rağmen yüksek hızı ve ateş gücü olan roketlere karşılık olarak, kuleler çepeçevre C-4 patlayıcı kutularıyla donatıldı. Böylece roketin çarpmasıyla patlayan kutular, roketin patlama basıncını ve ateşini tankın dışına doğru iten bir karşı basınç oluşturuyordu.

Son modellerde motorlar açıkta değil, tankın altına doğru kaydırılıyor. İsrail'in kullandığı Merkova tankları, bütün bu teknik özellikleri taşıyor. İngiliz Sentunion tanklarını alıp revize eden İsrail, oldukça ağır, yavaş ve hantal olan bu araçları, örneğin Suriye'nin elindeki Sovyet yapımı T-1, T-2 tanklarının karşısına çıkaramaz. Merkova tankları yalnızca Filistin Devrimi gibi kent savaşlarında ve iç savaşlarda kullanılabilir. Bu durum, tank ihalesinin, Suriye ve Yunanistan'ın silahlanmasına karşı açıldığının bir yalan olduğunu da açıklıyor. Çünkü Yunanistan'ın elinde Alman Leopardları, Suriye'de de T-1, T-2 tankları var. Merkova'dan ya da M-48'den iki kat daha hızlı, yarı yarıya daha hafif ve her türlü arazi koşullarında 60 mil hızla giderken bile namlusunu sabit tutup seri atış yapabilecek elektronik donanıma sahip T-2 ve Leopardlar, açık alan muharebelerinde rakip tanımıyor. Bu ihaleyle yenilense bile, M-48'ler, açık alan muharebesinde Leopardlara ve T-2'lere rakip olamaz. Zaten esas amaç da bu değil.

Cenin'de yaşananlar, iç savaşın keskin dönemelerinde ve

kanlı hesaplaşmalarında tankların nasıl kullanılacağını dersleriyle dolu. 350 bin kişinin yaşadığı Nablus, yüzden fazla Merkova tankının korumasında ara sokaklara girebilen İsrail askerleri tarafından işgal edildi. Evlerde arama yapmaya kalan siyonist orduya Filistin savaşçıların bir sürprizi vardı. Kurulan pusuda 14 siyonist ordu askeri öldürülünce, İsrail askerlerini geri çekti. Tanklarla sokakların denetimini sağlamaya çalıştı. Uçaklar ve saldırı helikopterleriyle "temizlenen" sokaklara girebilmek için tankların önüne çıkan evler, ağır iş makineleri ile yerle bir edildi. Genellikle iki katlı, zayıf, kerpiç duvarlı evlerle dolu Cenin, kısa sürede yerle bir edildi. Kuşkusuz İsrail, böyle bir hareketi, büyük beton apartman bloklarıyla ve eski sağlam taş binalarla dolu Beyrut'ta örneğin, başaramazdı.

Buna rağmen Filistinli savaşçılar, bu ağır çelik yığınlarının üstesinden gelmeyi başarıyorlar. Uzun bir iple hareket ettirdikleri el yapımı mayınlarla (belli ki sabit-gömülü mayınlara karşı Merkovaların elektronik koruma yöntemleri var) Merkova'yı en zayıf yerinden, tam altında bulunan depo ve motordan vurdular. İsrail, bu mayınlarla dört tane tankını kaybetti şimdiye dek. Filistin Devrimi, silahlanmış bir halkın düzenli bir ordunun en modern savaş araçları karşısında bile çaresiz

kalmayacağını dersleriyle dolu.

Buraya kadar yapılan teknik-askeri açıklamalar, Genel Kurmay'ın tank ihalesinde "Güneydoğu'da kullanılmaması" baskısından neden kurtulmak istediğinin nedenlerine de yeterince ışık tutuyor. Buna rağmen reformizm tank ihalesinin iptalini, "İsrail'in katliamlarına ortak olmamak" bilinciyle sınırlı tutuyor. Bunda anlaşılacak bir yan yok. Toplumsal devrimin ve iç savaşın söz konusu olduğu bir meselede reformizm, emekçilerin bilincini karartmak için çabalar. Ama, zavallı reformistler kabule yanaşmıyorlar diye iç savaş buhar olup uçmuyor. Proletarya ise, politik gerçekler kadar, askeri-teknik gerçeklik karşısında da, uyanık davranmaya devam edecek. □

ORTADOĞU DEVRİMLERİ Avrupa'yı Ateşler İçinde Bırakacak

Emperyalist-kapitalist dünyanın ulaştığı sermaye birikimi ve yoğunluğunun sonucu olarak kapitalizmin sıçramalı çöküşü kendisini her yerde hissettiriyor. Üretim toplumsallaşması, bunun yanında üretim araçlarının özel mülkiyetinin devam etmesi üretici güçlerin önündeki en büyük engeli oluşturuyor. Sermayenin ve servetin daha az elde yığılması sonucunda, bizzat emperyalist metropollerde milyonlarca işçi ve emekçi işlerinden olarak açlığa ve sefalet mahkum oldular. Sermayenin ve tekelin yaşamın her alanını ele geçirmesinden dolayı daha milyonlarca emekçi de sıranın her an kendilerine gelebileceği endişesi içerisinde. İşinden olmuş ya da gelecek kaygısı taşıyan bu kitleler, kapitalizmin temel kurumları olan IMF, Dünya Bankası, G-7 vb. kurumların toplantılar düzenleyip dünya ekonominin kendi çıkarları doğrultusunda yönetmeye çalıştıkları her yerde tepkilerini gösterdiler. Seattle ile başlayan bu yönelim kısa sürede tüm dünyaya yayıldı, bu kurumlar nerede toplantı yaparsa on binler hatta yüz binler halinde ablukaya alındılar. İki ordunun meydan savaşını andırır şekilde günlerce önceden hazırlıklarına başlayan kapitalizm karşıtları, toplantının yapılabileceği yerleri basarak bu toplantıları engellemeye çalıştılar. Bu uğurda büyük meydan savaşları yaptılar. Prag, Cenova gibi. Cenova'da bir kişinin öldürülmesi, binlerce kişinin tutuklanması kapitalistlerin daha da sertleşeceklerinin işaretini vermekte.

İspanya, İtalya, İngiltere, Yunanistan gibi Avrupa ülkelerinde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi toplumdaki kutuplaşmayı hızla arttırarak toplumun iki karşıt kampa bölünmesini hızlandırmakta. Bu aynı zamanda mevcut komünist partilerin, işçi partilerinin içlerinde büyük gerilimler yaratarak bölünmelerinin, içlerinden yeni evreye uygun devrimci grupların çıkmasının zeminlerini yaratıyor.

Kapitalizmin içinde bulunduğu bunalım ve bu bunalımdan çıkış umudunun olmaması, işinden olan ve her an işini yitirme korkusuyla yaşayan emekçileri sermaye ile büyük bir çatışmanın içine sokmakta. İşlerini ve geleceklerini tehdit edenin tekel-

ci kapitalizm olduğunu yaşayarak öğrenen emekçiler, mücadelelerini "Yeni Bir Dünya Mümkün" diyerek tekelci kapitalizme karşı yürütmekteler. Bu yönelişin peşi sıra sendikaları ve reformist partileri peşlerinden sürüklüyorlar. Burjuva düzen ve siyasetinden umudu kesen emekçiler artık kapitalizmle çatışmaya başladılar. Bu kitleler artık eskisi gibi yönetilememekte. Eskisi gibi yönetemeyen burjuvazi, yükselen anti-kapitalist hareketin önünü kesmek için vize iptalleri, serbest dolaşımın askıya alınması, göz yaşartıcı bombalar, kitlesel tutuklamalar ve terörle kapitalizme karşı başkaldıran emekçileri kontrol altına alıp, bu hareketi bastırmaya çalışıyor. Anti-kapitalist hareketi bastırmak için 11 Eylül'ü fırsat bilen AB, yeni baskı yasalarıyla demokratik hakları daraltarak bu yükselişi durdurmaya çalışıyor. Buna karşın emekçilerin hareketi daha da yaygınlaşıp kitleselleşmeye devam ediyor. Bu baskılar hareketin sürekliliğini engellemekte başarısız olmaktadır.

Tabanın verdiği basınç, mevcut komünist ve işçi partilerinde ileriye doğru bir itilim yaratırken, içlerindeki devrimci ve reformist unsurların da ayrışmasına yol açmakta. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde II. Enternasyonal'in sosyal demokrat partileri yaklaşmakta olan proleter devrimler çağına ve emperyalist paylaşım savaşına karşı harekete geçmek yerine yasal çalışmalar, bakanlık paylaşımlarıyla ilgilenip, devrimci politikaları savunmayı, bu yasal olanakları kaybetme olasılığı nedeniyle reddettiler. Savaş patlak verince de "anavatan savunması" adı altında işçileri, emekçileri savaşın ortasına sürdüler. Bu sosyal şoven partilerin içerisinde çıkan az sayıdaki militan gruplar, devrimci politikalarla kısa sürede geliştirdiler ve III. Enternasyonal'in komünist partilerini oluşturdu. Bugün ise "terörle mücadele" sloganı II. Enternasyonal'in sosyal demokrat açmazını oluşturan anavatan savunuculuğu ile aynı uğursuz rolü oynamakta. Bu da içlerinden devrimci politikaları savunan militan grupların çıkması için ayrı bir ek basınç yapmakta.

Avrupa genelinde ve tek tek ülkeler bazında buna baktığımızda ise İngiltere, İtalya, İspanya, Yunanistan, Belçika'da vb.

bu açıkça görülmekte.

İngiltere’de yüz yıldan uzun bir süredir komünist hareketin güçsüzlüğüne, işçi partisinin kitleler üzerindeki kontrolüne rağmen son dönemlerde ortaya çıkan küçük radikal gruplar güç topluyorlar. Demiryollarında meydana gelen grevler devrimci sendikacılığın gelişimi bu küçük grupların kendi güçlerini de aşan bir etki yaratarak işçileri ve sendikaları daha sola çekmekte. Yüzyılı aşkın bir zamandır işçi sınıfının önünde bir barikat görevi gören işçi partisi içinde kaynamalara neden olmakta. İşçi partisinin destekçisi olan sendikalarda ise, devrimci sendikacılar yönetime gelmekte.

İtalya’da faşist Berlusconi hükümetinin iktidara gelmesiyle başlayan gerilim ve kutuplaşma had safhaya vardı. Yüz binlerin sokaklardaki gösterileri ve eylemlilikleri esas olarak Cenova’da G-7 toplantılarına karşı giriştikleri eylemler ve sokak savaşları İtalya’da sol partileri çok aşan bir boyuta ulaştı. Esas olarak Cenova gösterilerinin örgütlenmesinde aktif rol oynayan Komünist Parti Yeniden Örgütlemesi reformist sol partilere karşı devrimci politikalarla öne çıkmakta. Fransa’da ise Komünist Parti hızla kan kaybederken Komünist Parti içinden çıkan militan devrimci grup ve oluşumlar proletarya içerisinde etkinliklerini hızla arttırmaktalar. Belçika Emek Partisi, Avrupalı komünistlerin geçmişte sahiplenmedikleri Che’yi ön plana çıkartarak gerçekleştirdikleri 100 bin emekçinin toplandığı “CHEng The World” yürüyüşüyle bu yeni evrenin temsilcilerinden birisi olabileceğinin işaretini verdi. İspanya’da AB toplantılarına ve suların özelleştirilmesine karşılık Barselona’da gerçekleştirilen 500 bin kişilik dev gösterilere, örgütlü ve disiplinli katılımıyla İspanya proletaryası bu yeni yükselişin arayışı içinde olduğunu gösterdi. Almanya’da PDS’nin özellikle doğu kökenli genç işsizler içerisinde sempatisi hızla artmakta. Gençlik sokaklarda anti-faşist kavgaların içerisinde pişerek gelmekte. PDS her ne kadar geçmiş devrimci ve komünist kimliğinden çok şey yitir-

se de sertleşen sınıf mücadelesi, grevler, sokak gösterileri ve radikal küçük grupların etkisiyle sokağa çekilmekte. Yunanistan’da köylülerin ve emekçilerin eylemlilikleri ülkeyi esir almış durumda. Clinton’ın ziyareti sırasında Komünist Parti’nin de arasında olduğu sokak eylemlilikleri hız kesmek bir yana, enternasyonalist eylemlilikler daha da artmakta. Afganistan savaşına karşı yapılan gösteriler, Filistin halkıyla dayanışma eylemlilikleri, genel grevler, küçük radikal gruplara güç katmakta ve reformist partileri peşinden sürüklemekte. Tüm emperyalist metropollerde art arda yaşanan bu gelişmeler ve yüz binlerin katıldığı eylemlilikler yeni evreye uygun burjuvaziyle uzlaşmaz devrimci araç ve yöntemleri kullanan grup ve oluşumların güç kazanmalarını sağlıyor.

Üretimin toplumsallaştığı, üretici güçlerin olabildiğince ilerlediği ve sosyalizme yönelmek için tüm zeminin hazır olduğu Avrupa metropollerindeki proletaryanın ve devrimcilerin bizim gibi son 30 yılı iç savaş ve ona yakın bir sınıf mücadelesi içinde geçmiş, sokak gösterilerinden zor araçlı mücadeleye, ayaklanmalardan zor araçlı serhıldanlara kadar pek çok mücadele biçimlerini kullanmış ve deneyim sahibi olan bağımlı kapitalist ülke proletaryasından öğrenecekleri çok şeyleri var. Yaklaşık 100 yıldır iç savaş deneyiminden uzak Avrupa proletaryası ve devrimi özellikle Ortadoğu devrimleriyle iç içe geçmekte. Ortadoğu’daki iç savaşlardan kaçan ve Avrupa’ya yerleşen mülteci kamplarında yaşayan çoğu proleter ve işsiz olan, sokakta ırkçı saldırılara maruz kalan bu kitleler, yaşadıkları ülkelerin deneyim ve birikimlerine sahipler. AB ülkelerinin görece demokratik ortamından olabildiğince kendi davaları için yararlanan bu kitleler, zaman zaman Avrupa proletaryasında devrimci duygular da uyandırıyorlar.

Türkiye, K. Kürdistan ve Ortadoğu devrimlerinin etkisi tüm Avrupa’yı ateşler içinde bırakacaktır. Avrupa proletaryasına ve komünistlerine en muazzam yardım böyle olacaktır. □

Yaklaşık 100 yıldır iç savaş deneyiminden uzak Avrupa proletaryası ve devrimi özellikle Ortadoğu devrimleriyle iç içe geçmekte. Ortadoğu’daki iç savaşlardan kaçan ve Avrupa’ya yerleşen mülteci kamplarında yaşayan çoğu proleter ve işsiz olan, sokakta ırkçı saldırılara maruz kalan bu kitleler, yaşadıkları ülkelerin deneyim ve birikimlerine sahipler. AB ülkelerinin görece demokratik ortamından olabildiğince kendi davaları için yararlanan bu kitleler, zaman zaman Avrupa proletaryasında devrimci duygular da uyandırıyorlar.

Almanya

Denizler'in Açtığı Yoldan

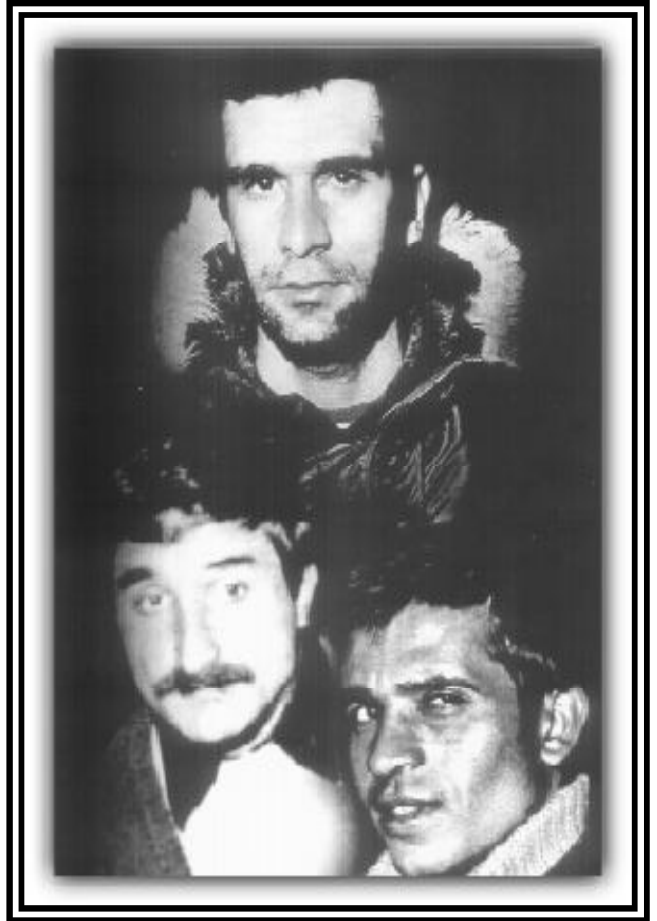
ZAFERE KADAR

DAİMA!

Türkiye devrim mücadelesinde zafere giden yolu, devrimin temel sorununu çözerek, silahlı ve zora dayalı devrim mücadelesinin yolunu açan; işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü Marksizm-Leninizm'i mücadelelerinde temel alarak, işçi sınıfının bağımsız politikasının ilk adımını atan, THKO'nun kurucuları, devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972'de tekeli sermayenin cellatları tarafından idam edildiler. Yükselen ve toplumsal bir devrime doğru evrilen devrimci hareketi, önderlerini imha ederek yenebileceğini düşünen emperyalizm ve işbirlikçi tekeli burjuvazi yanıldığını çok erken, hatta idamlarından önce anladı. Deniz Gezmiş'in Gemerek'te yakalanması için "çok önemli 24 saat geçirdik" diyen emperyalizmin iflah olmaz uşağı İsmet İnönü'nün, Denizler'in idamını önlemeye çalışması boşuna değildi. Önderlerin yakalanmasıyla ve onların serbest bırakılması talebiyle, yoldaşları tarafından Nurhaklar'da, yoldaşları ve siper yoldaşlarıyla birlikte Kızıldere'de, uçak kaçırma, cezalandırma vb. daha bir çok askeri eylemle yaratılan destanlar, bu destanların emekçi halklarımızda yarattığı büyük etki; burjuvaziye daha o zamandan halkın yarattığı kahramanların mücadeleye birlikte büyüyeceğini, halk kahramanlarının ölmeyeceğini göstermişti. Öyle de oldu; idamların ertesi günü başlayan büyük kitlesel protestolar, eylemler, devrimci mücadelede onların açtığı yoldan bugüne kadar yürüyen LENİNİST'ler, Denizler'in devrim ruhunun asla sona ermeyeceğinin, onların yaktıkları ateşin sönmeyeceğinin, bu ruhun ve ateşin sönmeyeceğinin, bu ruhun ve ateşin, işçi ve emekçi halklarımızı devrime, zafere götüreceğinin göstergesi oldu.

Ülkelerimizde sosyalizm mücadelesi çok eskilere dayansa da Denizler'in önderliğini yaptığı THKO dönemi, bu mücadelede yeni bir dönemin başlangıcı ve işçi sınıfının sınıf mücadelesi içerisinde kendini yenileyerek aşmasının en somut örneği olmuştur. Denizler'e ve THKO'ya bu özelliği veren, onu hazırlayan nesnel koşullar ve onların bu nesnel koşulları kendilerine kadar olan döneme göre çok daha üst boyutta çözümlenebilmeleridir.

Proletaryanın, mücadele içerisinde kendini sürekli yenileyerek aşmasının somutlanmasıydı onlar. Yıllarca uzlaşmacı, reformizm ve pasifizmin egemen olduğu mücadele, emekçi kitlelerin yaşamını düzeltme yolunda hiçbir sonuç vermiyor, e-

**Kalmasa da yüreklerimizden başka,
Namluya sürülecek
tek kurşunumuz,
Yine de devrim yangınının
yılmaz savaşçıları,
Denizler'in başeğmeyen
yoldaşları olacağız!**

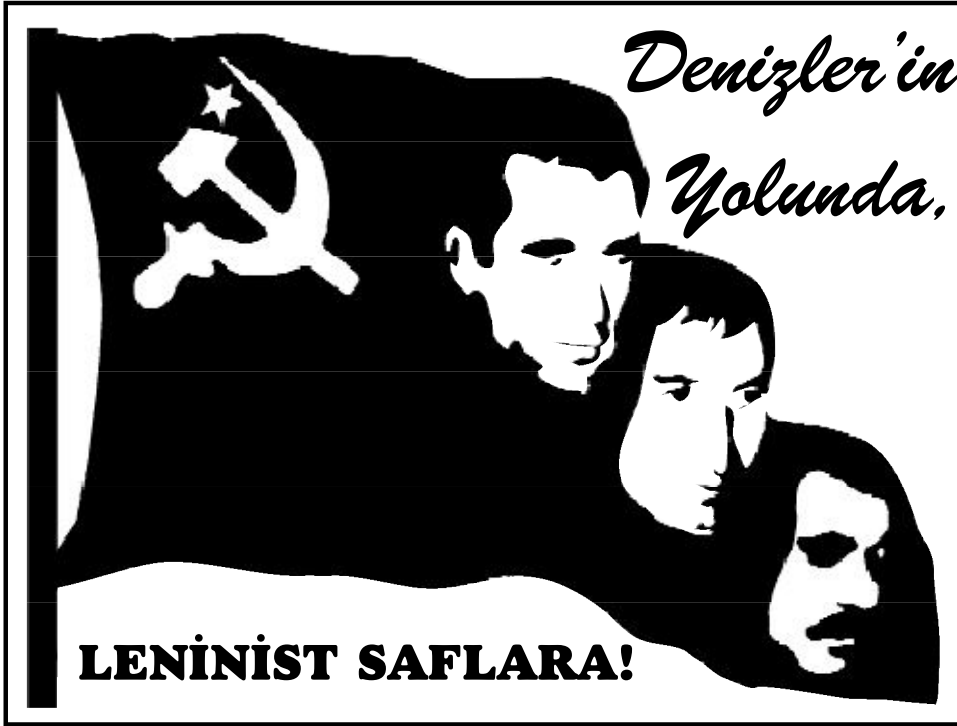
***“Devrim Biziz Biz Devrimiz” şiarıyla
her Leninist, Denizler’in mücadele,
kararlılık, cüret, uzlaşmazlık ve
her ne pahasına olursa olsun
devrime olan sarsılmaz
inancını bugüne taşıyor.
Devrim yeni Denizler’i, yeni
Leninistleri yaratmaya devam
ediyor, edecektir. Burjuvazinin bunu
engellemek için attığı her adım,
vermeye çalıştığı her gözdağı,
bu süreci hızlandırmaktan, kendi
sonunu yaklaştırmaktan
başka bir işe yaramayacaktır.***

emekçi kitleler bir türlü burjuvazi ile yollarını ayırıp kendi sınıfsal politikalarını, pratiğini üretmiyordu. Bir yandan emperyalist sermayenin girişinin hızlanması ile ‘50’li yıllarda filizlenen tekelleşmenin ‘60’larda gerçekleşmesi, ‘57-’58 bunalımı, tarım ile sanayi ve ticaret burjuvazisinin rekabeti; diğer yandan dünyada yaşanan gelişmeler, (Küba’da Che’nin gerilla mücadelesi tezleri ve sosyalizmin zafere, özellikle Cezayir ol-

mak üzere Afrika ulusal kurtuluş mücadelelerinin zaferleri, Vietnam destanı ve zaferi, özellikle Fransa’da yoğunlaşan ‘68 o-

layları vb...); ülkelerimiz sınıf mücadelesinde yasal parlamentarist, reformist tarzların etkisizliğinin açıkça görülmesi, işçi ve emekçilere yıllarca uygulanan uzlaşmacı, pasifist eylemleri değiştirmenin maddi koşullarını veriyordu. Bu gelişmelerin paralelinde yükselen işçi eylemleri, fabrika işgalleri, toprak işgalleri, öğrenci hareketleri, kitlesel gösteriler, 15-16 Haziran eylemleriyle en üst boyutuna ulaşmıştı. İşçi ve emekçilerin bilincinde toplumsal kurtuluş ve zora dayalı mücadele bilinci oluşmaya başlamıştı. Denizler’in kuruculuğunu yaptığı THKO bunun ilk örneği, politik ve örgütsel ifadesi oldu. Bu gelişme emekçi halklara devrimci mücadelede yeni bir dönemi, Marksizm-Leninizm ışığında devrimci mücadelenin kuruluşunu müjdeliyordu -ki bu yeni mücadele biçimi emekçi halklara zafere giden yolu açıyordu-. Onların açtığı, bilimsel sosyalizmin, silahlı mücadele ve zora dayalı devrim yoluyla burjuvazinin egemenliğine son verme, halkların kurtuluşunu gerçekleştirme amacı, bugüne kadar, işçi ve emekçilerin mücadelesinde ışık olmuş, onların yollarını aydınlatmıştır.

Burjuvaziye asıl korkutan, emperyalizmin uşağı İsmet İnönü’yü bile Denizler’in asılmasının önleme (göstermelik) çabalarına iten de buydu: Onların bıraktığı bu devrimci mirasın geleceğe taşınması. Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının açtığı devrim yolunda, onların tüm devrimci mirasını üzerinde taşıyan, onu geliştirerek bugüne taşıyan Leninist Parti ilerliyor. Leninist Parti onların devrimci mirasını üzerinde taşıyor ve zafere kadar taşımaya devam edecektir.

“Devrim Biziz Biz Devrimiz” şiarıyla her Leninist, Denizler’in mücadele, kararlılık, cüret, uzlaşmazlık ve her ne pahasına olursa olsun devrime olan sarsılmaz inancını bugüne taşıyor. Devrim yeni Denizler’i, yeni Leninistleri yaratmaya devam ediyor, edecektir. Burjuvazinin bunu engellemek için attığı her adım, vermeye çalıştığı

her gözdağı, bu süreci hızlandırmaktan, kendi sonunu yaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır. □

YAŞASIN 1 MAYIS

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Tüm sınıflı toplumların tarihi işçi sınıfı ve emekçi halkların baskı altına alınmasının, ezilmesinin, sömürülmesinin, horlanmasının, kölece boyun bükürülmesinin ve yaşamdan kovulmasının tarihidir. Bu durum, burjuva sınıfın üretim araçlarının ve sermayenin özel mülkiyetine sahip olmasından, üretmeden üretenlerin emeğine, alınterine el koyarak yaşama isteğine temel oluşturan kapitalist-emperyalist sistemin işleyiş yasalarından ve onun sonucu oluşan burjuva kültür ve ahlak anlayışından kaynaklıdır.

Proletaryanın, emekçi yığınların ve ezilen, sömürülen dünya halklarının tarihi de ezilmekten, sömürülmekten, aşağılanmaktan kurtulma; onurlu, özgür yaşamak ve kendi geleceğini özgürce belirlemek için isyan, ayaklanma ve devrimler tarihidir. Bu da proleter kültürün bir sonucudur. Çağımız proleter devrimler çağıdır. Yani proleter kültür sonucu proletaryanın egemenlik çağı.

Proleter devrimler çağı, 1871'de gerçekleşen ve 73 gün ayakta kalan Paris Komünü'nden esinlenen ve dersler çıkararak 17 Ekim Sovyet Sosyalist devrimiyle başladı. Sosyalizmin görece geri düşüşleri olsa da gelişim yönü hep ileri oldu ve proleter devrimler çağı bugünkü evrede hızlanarak sürüyor. Artık kapitalist-emperyalist sistem gelişmesinin son evresini, doruk bunalımını yaşıyor. Kapitalist-emperyalist sistem doruk bunalımının bir sonucu olarak sıçramalı bir şekilde çöküş, enternasyonal proletarya ise sıçramalı bir şekilde yükseliş evresini yaşıyor.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Burjuva sınıf için servet ve sermaye devasa boyutlara ulaşır merkezileşirken, proleter sınıf ve emekçiler için de mülksüzleşme, sefalet ve yaşamdan kovulma devasa boyutlara ulaştı. İşte emperyalist-kapitalist sistemin temel çelişkisi, çıkışsızlığı ve çözümsüzlüğü de buradadır. Üretimin toplumsal karakteriyle, mülkiyetin özel karakteri arasındaki çelişki. Artık, kapitalist-emperyalist sistem genişletilmiş yeniden üretimi sağlayamıyor. Çünkü, tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfı ve emekçiler, üretebildikleri kadar tüketemiyor, tüketilemeyen üretim fazlası emperyalist-kapitalist sistemin başına bela oluyor. En sonunda emperyalist-

kapitalist sistem durgunluk (resesyon) sürecine girdi. Artık karlarını rant, spekülasyon, tekel karlarına bağlamış durumda. Artık değer üretiminden kaçan sermayenin, ölüm çanlarını çalmak işçi sınıfının, emekçilerin el çabukluğuna, bilinç, örgütlülük ve azmine kalmış durumda.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik ve devrimci proletarya...

Savaşların temel nedeni; sınıfsal, ulusal baskı, ayrıcalıklar ve sömürüdür. Sınıfsal sömürü, ulusal baskı ve ayrıcalıklar son bulmadan savaşlar da son bulmaz. Ezen ve ezilen sınıflar, ezen ve ezilen uluslar var olduğu sürece BARIŞ VE ÖZGÜRLÜKTEN bahsetmek olsa olsa ikiyüzlü, ahlaksızca bir burjuva aldatmaca ve demagoji olabilir ancak. Sınıflı toplumlar tarihiyle başlayan ve bugün de sürmekte olan barbarca savaşların gerçek nedeni, sınıfsal sömürünün, ulusal baskının ve ayrıcalıkların yoğunlaştırılarak sürdürülmesine bağlıdır. Sömürülen sınıf proletarya ve ezilen ulusların sınıfsal sömürüden, ulusal baskıdan ve ayrıcalıklardan kurtulmasının tek yolu sınıfsal ve ulusal savaşını yükseltmek ve bunun sonucu doğan iç savaşını kazanmaktan geçiyor. Sınıfsal ve ulusal savaşlar, iç savaşlar kaçınılmazdır. Bu savaşları kabullenmeden savaşa Leninist partilerin kurmaylığında örgütlü, militan ve enerjik bir şekilde atılmadan, ne sınıfsal, ne de ulusal kurtuluş ve özgürlük mümkün ve olanaklı değildir.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Emperyalist-kapitalist sistem sıçramalı bir şekilde çöküşe gidiyor. Kendi çöküşünü engellemek için dünya işçi sınıfını, emekçi halklarını, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerini yıkıma uğratmak için yeni paylaşım savaşlarına başvurmaktan çekinmeyecektir. Çünkü; başkaca kurtuluş ve egemenliğini sürdürme şansı yoktur. 11 Eylül New York olayı işte bu nedenle ABD'nin tezgahladığı bir olaydır. Yıpranan prestijini kurtarmak, hegemonyasını sürdürmek için devasa haklı bir gerekçeye ihtiyacı vardı ve bu gerekçeyi yarattı. Bu gerekçeye dayanarak önce Afganistan, sonra Filistin, ve daha sonra da Irak ve arkasından da Kafkasya'da halkları yıkıma uğratacak savaş senaryolarını bir bir devreye sokacaktır. Temel taktiği ise; önce yalnızlaştırmak sonra ez-

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

len sınıflar, ezen ve ezilen uluslar var olduğu sürece BARIŞ VE ÖZGÜRLÜKTEN bahsetmek olsa olsa ikiyüzlü, ahlaksızca bir burjuva aldatmaca ve demagoji olabilir ancak. Sınıflı toplumlar tarihiyle başlayan ve bugün de sürmekte olan barbarca savaşların gerçek nedeni, sınıfsal sömürünün, ulusal baskının ve ayrıcalıkların yoğunlaştırılarak sürdürülmesine bağlıdır. Sömürülen sınıf proletarya ve ezilen ulusların sınıfsal sömürüden, ulusal baskıdan ve ayrıcalıklardan kurtulmasının tek yolu sınıfsal ve ulusal savaşını yükseltmek ve bunun sonucu doğan iç savaşını kazanmaktan geçiyor. Sınıfsal ve ulusal savaşlar, iç savaşlar kaçınılmazdır. Bu savaşları kabullenmeden savaşa Leninist partilerin kurmaylığında örgütlü, militan ve enerjik bir şekilde atılmadan, ne sınıfsal, ne de ulusal kurtuluş ve özgürlük mümkün ve olanaklı değildir.

mek olacaktır. Filistin'i kendi yarattığı "şeytan" çocuğu (siyonist) dinci faşizmle ezerken Kürtlerin devlet kurmalarını onaylar görünürken işte bu yalnızlaştırma taktiğine başvuruyor. Filistin, Irak ezildikten sonra Kürt halkının topyekün imhasının gündeme geleceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Ya kölece boyun bükme, ya barbarca kıyım. Filistin halkına karşı gerçekleştirilen topyekün imhanın Kürt halkına uygulanmayacağını düşünmek olsa olsa büyük bir gaflet ve ihanet olur.

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş her zamankinden daha çok bugün olanaklı, mümkün ve zorunludur. Emperyalist-kapitalist sistem çaresiz ve çıkmazdır. Çare ve çözüm demokratik halk devriminde, halk iktidarında ve kesintisiz sosyalizme yürümekle mümkündür ve zorunludur. Doğmuş olan devrim olanaklarını, doğru bir ideoloji, doğru bir önderlik, doğru bir program ve kararlı, militan bir savaşla gerçekleştirebiliriz. Devrim, iktidar ve sosyalizm bütün pencerelerden bize bakıyor. Yeter ki bilelim, görelim, anlayalım ve devrim için kararlı ve enerjik bir şekilde savaşalım.

Tüm dünyada ve ülkelerimiz Türkiye ve K. Kürdistan'da emekçi yığınlar çare ve çözüm arıyor. "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün", "Yeni bir Dünya Mümkün" diye haykırıyor. E-

Leninist Parti; devrim ve iktidar perspektifiyle ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal taleplerinizi diyalektik bir uyumla sizi sınıfsız, sömürsüz özgür bir dünya için 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, kavga alanına çağırıyor. Ya kanlı kavgalı bir savaş ve özgürce bir yaşam için devrim ve iktidar, ya politik çevirmenin sonucu teslimiyet, sistem içinde kalarak kölece bir yaşam.

emekçi yığınlar yüksek bir bilinç düzeyiyle yeni bir dünyanın mümkün olduğunu görüyor ve haykırıyor. Şimdi sıra bu haykırışlara yeni bir dünyanın yolunu gösterecek öncülere geldi... Türkiye ve K. Kürdistan'ın devrimci güçlerinin büyük kesimi ne yazık ki bu çağrılara kulaklarını, bu nesnel gerçeklere gözlerini, devrim ve iktidar olanaklarına kapılarını sıkı sıkıya kapadılar. Onlar sosyal konumları politik çevirme sonucu iktidarsızlaştılar. En ileri savundukları şey "aşırı muhalefet" olma, terör listelerinde görünmemek oldu. Bunu yaparken de, hep emekçi halklarımızın ve proletaryanın arkasına saklandılar. "Yaprak bile kımıldamıyor", "bu halkla bir yere varılamaz" deyip burjuva sınırlar içinde tarihsel rollerini üstlendiler.

Tüm dünyada ve ülkelerimiz Türkiye ve K. Kürdistan'da emekçi yığınlar çare ve çözüm arıyor. "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün", "Yeni bir Dünya Mümkün" diye haykırıyor. Emekçi yığınlar yüksek bir bilinç düzeyiyle yeni bir dünyanın mümkün olduğunu görüyor ve haykırıyor. Şimdi sıra bu haykırışlara yeni bir dünyanın yolunu gösterecek öncülere geldi...

İşçiler, emekçi halklarımız, öğrenci gençlik, Kürt ulusu ve devrimci proletarya...

Önümüzde enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs var. Ve bu 1 Mayıs'ta da iki farklı anlayış, iki farklı tutum var. 1- Devrimci proletaryaya seslenen ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta kavgaya, kavga alanına Taksim'e çağrı; bu Leninist Parti'nin her yıl olduğu gibi bu yıl da "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Kürt Ulusu Kendi Kaderini Kendi Tayin Etmelidir", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" talebiyle devrimci proletaryaya öncülük ediyor ve tüm devrim güçlerini özgür alana, 1 Mayıs Alanı'na çağırıyor. Diğer tarafta ise; proletarya ve emekçilerle birlikte olma adına onların arkasına gizlenerek tutsak alana, devletin izin verdiği yasal sınırlara, ekonomizme, demokratizme, sendikalizme, sosyal reformizme ve oportünizme çağrı yapıyorlar. Kafaları ve yürekleri sayılarla atan bu devrim ve iktidar kaçkınları, sizi sahte "barış" ve uzlaşma alanlarına çağırıyor, kavgadan kaçıyorlar. Bu çağrıları boşa çıkarmak onları burjuva sınıfın çizdiği sınırlar içinde yalnız bırakmak herşeyden önce devrim ve iktidar, sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya isteyen devrimci proletaryanın görevi olmalıdır. Leninist Parti; devrim ve iktidar perspektifiyle ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal taleplerinizi diyalektik bir uyumla sizi sınıfsız, sömürsüz özgür bir dünya için 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, kavga alanına çağırıyor. Ya kanlı kavgalı bir savaş ve özgürce bir yaşam için devrim ve iktidar, ya politik çevirmenin sonucu teslimiyet, sistem içinde kalarak kölece bir yaşam. Devrimci proletarya kölelik zincirlerini parçalayacak güçte ve yetenektedir. Zafer devrim ve iktidar bilinciyle savaşan devrimci proletaryanın olacaktır.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJİ YEK GULAN!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR

HER ŞEY EMEGİN OLACAK!

ZİNDANLAR YIKILSIN

TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ(DİK)

Filistin Devrimi

ZAFER KAZANMAKSIZIN DURAMAZ

İki haftadır Filistin toprakları alev alev. Katliam haberleri geliyor. Çatışmalar, kahramanca direnişler, işkenceler... İsrail siyonizmi güçlü askeri varlığıyla bir kez daha Filistin'i kana boğuyor. Ve tüm dünya halkları ayakta. İspanya iç savaşından bu yana gerçekleşen en geniş kapsamlı dayanışmalardan biri sergileniyor. Burjuva basın, inatla, bu dayanışmanın "güçlüye karşı mazlumun yanında yer alma" olduğunu dile getiriyor. Bu, tamamen bir çarpıtma. Yalan! Bu çarpıtmanın altında, Filistin Devrimi'nin gücünü gözlerden saklama çabası yatıyor. Çok uzağa gitmeye gerek yok. İşte Afganistan. ABD emperyalizmi ölüm kusan silahlarıyla Afganistan'a saldırdığında binlerce insanı acımasızca katlettiğinde, karşısında, emperyalist savaşa öfke duyan yüzbinleri buldu. Ama bu yüzbinler sokaklara döküldüğünde, hemen hiç biri Afgan tosuncukları Taliban ve El-Kaide'yi sahiplenmedi. Onların bayrağını taşımadı. Kendilerini onlarla özdeşleştirmede. Keza emperyalistler Irak'a saldırdığında da, hiç kimse kendini Saddam'la aynı safta hissetmedi. Emperyalist saldırganlığa karşı çıkmak adına böyle bir yanlışa, gerici öğelerle yaklaşma yanlışına düşmedi. Ama İsrail zırhlı birlikleri Batı Şeria sokaklarına girdiği andan itibaren tüm dünyada ilerici güçler, enternasyonalistler, Filistin bayraklarıyla, poşileriyle donandılar. Her biri bir Filistinli olarak haykırdı. Filistin için haykırdı! Tam da bu, "güçlüye karşı mazlumun yanında yer almak" değil, gericiliğe karşı Filistin Devrimi'nin yanında yeralmaktır. Burjuvaların özenle üstünü örtmeye çalıştıkları gerçek, budur! Emperyalizmi asıl kaygılandıran, tüm dünyadaki bu devrimci özdür. Filistin Devrimi'nin boğulması için ellerinden gelini yapmalarının temel sebeplerinden biri de değil mi? Filistin Devrimi varlığı ile, inatçılığı ile, doğumundan beri taşı-

dığı enternasyonal öz ile emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin korkulu rüyası oldu. Arap gericiliği, kendi halklarının kabaran öfkesine rağmen böylesine sessiz kalıyorsa, bu, sadece ABD-İsrail ikilisinin büyük askeri gücünü den kaynaklanmı-

yor. Filistin Devrimi, en az İsrail'i olduğu kadar, Arap gericiliğini de tehdit ediyor. ABD'nin, "Ortadoğu Barışı" için Ürdün, S. Arabistan ve Mısır'ın adını anması boşuna değil.

Son İsrail saldırısı, çok değişkenli Ortadoğu denkleminin bir kördüğüm halini aldığı noktada gerçekleşti. Öyle ki, Irak'a yönelik saldırı hazırlığının kaderiyle Filistin Devrimi'nin bundan sonraki yazgısının kesştiği bir noktaydı bu.

İsrail'in işgal ve katliamının önünü açan etkenlerden biri, "vice-President" Cheney'in Ortadoğu gezisiydi. Yanlış anlaşılmasın. Saldırının temel sebeplerinden biri değildi bu. Sadece zamanlaması üzerinde etkili oldu.

"Oslo Barış Süreci", Filistin Devrimi'nin, eski haliyle, yani bir bütün o-

larak yürüyemeyeceğinin açık belgesinden başka bir şey değildi. Burjuva önderlikle halk yığınları bir yol ayrımına eğer henüz gelmemişse, gelmek üzere olduklarını gösteriyordu. Ve kasap Şaron Harem-ül Şerif’de arz-ı endam ettiğinde, İkinci İntifada’nın tüm koşulları, Arafat yönetimine rağmen hazırlanmış bulunuyordu. Devrim henüz Arafat’ı aşacak güce ulaşmamışsa da, Arafat’ın temsil ettiği burjuva güçler de artık devrimi denetleyebilecek güçte olmadığını göstermiştir. Şaron, o kanlı ellerini Ağlama Duvarı’na koştduğunda, devrimci patlamanın fitilini ateşlemiş oluyordu. Artık İkinci İntifada başlamıştı. Ve bu kez, İntifada’nın taşlarına kalaşnikoflar, bombalar eklenmişti. Savaşın tırmanacağı ortadaydı. Pasifizmin, ya da burjuva diliyle konuşacak olursak, sağduyunun silinip gideceği aşıkardı. Arafat’ın şahsında burjuva önderliğin güçsüzlüğü açığa çıktı. Devrim, burjuva önderliği aşma eğilimine girdi.

Diğer tarafta, bir ulus olmayan, dünyanın dört bir yanından topladığı yahudileri, teokratik bir temelde kurulan ve ABD emperyalizminin muazzam ekonomik ve askeri yardımıyla ayakta duran devlet çatısı altında birleştiren İsrail, kendi varlık gerekçesini reddetmeksizin, “vaadedilmiş kutsal toprakları” gözden çıkarmaksızın, sınırlı bir Filistin devletine bile tahammül edemezdi. Onun varlığı, Filistin’de Filistinlilerin varolmasını, sürülmesini, katledilmesini gerektiriyordu. Onun varlığı, Filistin’in yokolmasını; bir ulus olma özelliklerini taşımadıkları halde, salt dinsel temelde bir “kutsal vatan” yaratılmasını, gerektiriyordu. Otuz yılı aşkın süredir “çözumsuzlük diplomasisi”nde ısrar etmelerinin, budanmış bir Filistin önerisinde bile sorun çıkarmalarının sebebi budur. Hala dünyanın dört bucağından yahudileri toplamakta ve Filistin topraklarına doğru genişleyen “yahudi yerleşim birimleri” ile, Filistin’i yahudileştirmekte; ya da tersten söyleyecek olursak, bu toprakları Filistinsizleştirmektedir. İster savaş açmakla, ister el altından imar ve iskan oyunlarıyla (tıpkı İşçi Partisi

hükümetlerinin yaptıkları gibi) sonuçta uygulanan politika aynıdır. Bir bütünün iki yarısıdır.

Son seçimlerde Sabra ve Şattila kasabı Şaron’un başbakan olması, İsrail’deki yönelimi göstermiş oluyordu: Savaş. Demek ki, nesnel koşullar, çatışmaların yoğunlaşmasını, Filistin Devrimi’nin yeni bir sürece girmesini kaçınılmaz kılmaktaydı. İntifada hız kazandı. Arafat, bu süreci durduramazdı. Gittikçe güçsüzleştiği ortadaydı. Olduğu yerde kaldığı sürece, her şeyini yitireceği belliydi. Devrim onu da sürüklemeye başladı. Fakat ABD-İsrail baskısıyla devrime karşı döndüğünde, FHKC liderliğini ve belli başlı devrimci liderleri tutukladığında, işte o zaman, yitik bir lider olarak hükümsüzleşti. Karargahında, karanlıklar içinde yitmeye başladı.

Şaron’un hedefi de buydu. Filistin Devrimi’nin kanla boğulması gerekiyordu. Buldozerler ve zırhlı birliklerle sık sık Filistin’e “vur-kaç” baskınları düzenliyor, helikopter ve uçaklarla bombardıman yapıyor, devrimci liderlere suikastlar düzenliyor ve Filistin halkını kışkırtmaya devam ediyordu. Oslo çoktan soğuk sisler arkasında kaybolmuştu. 11 Eylül’den sonra İsrail siyonizminin bu saldırıları arttı. Topyekün kapışma kaçınılmaz hale gelmişti. Bunu durdurmaya ne Arafat’ın güçsüz varlığı, ne Avupa’nın “severek boğma” politikası, ne de İsrail’in “güvercinleri” muktedir olabilirdi.

İşte Irak’a yönelik saldırı, tam da bu şartlarda ön plana çıktı. Fakat 11 Eylül çoktan unutulmuştu. ABD’nin bütün anma ve anımsatma çabaları beş para etmezdi. İkiz kulelerin külleri savrulmuş, ABD, dünyanın “unutkanlığına” yenik düşmüştü. Artık Grand Zero’da bir başına kendi yasını tutabilirdi. Cheney, Ortadoğu yollarına düştüğünde, sonuç baştan belliydi: Filistin Devrimi

boğulmaksızın, ABD, Ortadoğu’da istediği adımları atamazdı. Peki ama, devrimi boğmanın yolu neydi? İşte asıl sorun burada düğümleniyordu. Oslo’nun (ve sonrasında

Son seçimlerde Sabra ve Şattila kasabı Şaron’un başbakan olması, İsrail’deki yönelimi göstermiş oluyordu: Savaş. Demek ki, nesnel koşullar, çatışmaların yoğunlaşmasını, Filistin Devrimi’nin yeni bir sürece girmesini kaçınılmaz kılmaktaydı. İntifada bız kazandı. Arafat, bu süreci durduramazdı. Gittikçe güçsüzleştiği ortadaydı. Olduğu yerde kaldığı sürece, her şeyini yitireceği belliydi. Devrim onu da sürüklemeye başladı. Fakat ABD-İsrail baskısıyla devrime karşı döndüğünde, FHKC liderliğini ve belli başlı devrimci liderleri tutukladığında, işte o zaman, yitik bir lider olarak hükümsüzleşti. Karargahında, karanlıklar içinde yitmeye başladı. Şaron’un hedefi de buydu. Filistin Devrimi’nin kanla boğulması gerekiyordu.

Camp David'in) çıkmaz sokak olduğu görülmüştü. Arafat'la bu koşullarda bir yere varmanın imkanı yoktu. Zira Arafat, Camp David'deki türden önerileri kabul etmiyordu, edemezdi de. Filistin'in yokluğunun kabulü olan bu görüşmeleri, kabul ettiği taktirde, Arafat, kendi elleriyle ipini çekmiş olurdu. Dev-

rim onu bunca zorlamış ve aşmışken, devrimin Oslo'ya bile tahammülü yokken, Arafat daha geri bir anlaşmayı imzalayamazdı. Diğer tarafta Şaron ekibi de, kendileri açısından

gerekçelerini sıralarken, "Araf ülkelerinin toplu halde İsrail'e saldırmaları durumunda bu nükleer silahları kullanabiliriz" diyen? Irak'a saldırı planıyla Filistin Devrimi'nin zor kullanılarak boğulması planı, işte böyle içiçe geçti. Birbirine bağlandı.

Son işgal ve katliam bu şekilde hayata geçirildi. Ama saldırı

ters tepti. Saldırının bir gün öncesine kadar tükenmiş durumda olan Arafat, bir anda devrimin ikonu haline geldi. Kasırga, onu, koltuğuyla birlikte devrimin başına fırlattı. İç ayrışmaya uğrayan devrim güçleri, bu saldırı sonucu, kenetlendi.

Arafat önderliğinin böylesi güç kazanması, aynı zamanda devrimin güç kazanmasıyla gerçekleşti. Saldırı, Arafat'ı ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırırsın, şimdi onun eli güçlenmiş durumda. Bu gücü eğer pazarlık masalarında harcamaya kalkarsa... Ki ABD-İsrail'in asıl amacı, bu gibi görünüyor. Yeni bir Camp David'e zorluyorlar Arafat'ı. Eğer Arafat, pazarlık masasında bu gücü harcarsa, devrimin gelişimine ne kadar zarar vermiş olursa olsun, devrim onu tamamen aşacaktır. Yoluna onsuz devam edecektir. Filistin Devrimi, onyıllar süren kesintisiz bir savaşın çocuğudur. Zafer kazanmaksızın duramaz.

Tek başına zor, bir devrimi boğabilseydi, dünya, sermaye açısından dikensiz bir gül bahçesi olurdu. Zor, hiçbir

Oslo'ya tahammül edemiyordu. Geriye bir tek güç kullanı-

mi, zor yoluyla devrimin boğulması kılıyordu. Hem bu şekilde Araf gericiliğine de sopa gösterilecek, gözü korkutulacaktı. ABD emperyalizmi, böylece, İsrail saldırganlığı üzerinden, kendi isteklerini dikte ettirmek için bir hareket alanı kazanacaktı. ABD değil miydi küçük nükleer silahlar üretme planının

yerde hiçbir zaman devrimleri ortadan kaldıramaz. Geçici zaferler kazanabilir; ama maddi koşulları varoldukça, devrimler de varolacak; kendi küllerinden yeniden ve yeniden doğmasını bilecektir. Tüm dünya halklarının Filistin Devrimiyle dayanışmak için ayağa kalkmış olması, zaferin kimin olacağını göstermiyor mu? □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

13 Nisan Cuma günü Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda "Üç Kapı Üç Kilit Açılsın, Ölüm Son Bulsun" istemini dile getiren bir miting yapıldı. İçeriğini onaylamamakla birlikte zindanlar sorununda kendi bakış açımızı ortaya koymak amacıyla eyleme katıldık. Eyleme katılanlar saat 10:30 civarında Toros Sokak'ta toplanmaya başladı. Toplanma alanında attığımız "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganına hemen hemen kitlenin tamamının katılımı önemliydi. Daha sonra kortejler oluşturularak miting alanına doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında "Filistin Devrimi Yalnız Değildir", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Savra Savra Hatta Nası", "Savaş Savaş Zafere Kadar", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarımızı gur bir şekilde haykırdık. Çevredeki binalardan ve yoldan geçen arabalardan yürüyüşçülere destek verenler oldu. Yürüyüş sırasında mitingi düzenleyenlerin dışında Kızılbayrak, Alnteri, HADEP ve iki sendikanın da pankart açmış olmalarına rağmen, sadece bize "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük/ Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankartımızı kapatmamız için eylem komitesi tarafından iki kez uyarıda bulunuldu. Biz de sadece bize yönelik bu ilginç tavrın doğru olmadığını, herkesin kendisini ifade etmesi gerektiğini söyleyerek yürüyüşe devam ettik.

Mitingin yapılacağı Abdi İpekçi Parkı ve çevresinde karşı-devrimin kolluk güçlerinin çok yoğun yığınak yaptıklarını gördük. Arama noktasından geçip alana girdiğimizde "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" başlıklı bildirimimizi kitlenin tümüne dağıttık. Bildirinin içeriğini; "Zindanlar sorunun devrim sorunu olduğu, 19-22 Aralık 2000 tarihlerinde zindanlarda gerçekleştirilen katliam saldırısının emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi halklara açtığı savaşın bir parçası olduğu, devrimci tutsakların tüm eşitsiz koşullara

rağmen tüm gücüyle savaşarak, işçi sınıfı ve emekçi halklara kurtuluşun yolunu gösterdiği, hala devam eden Ölüm Orucu eylemiyle göstermeye devam ettikleri, verilen savaşımı ve devam eden eylemi sadece insan hakları, tecrit ve izolasyon temelinde ele almanın sorunun özüne uymadığından verilecek mücadeleyi de kısırlaştıracağı, sorunun nasıl bir dünya istiyoruzdan, nasıl bir zindan istiyoruz düzeyine, devrim ve iktidar sorunundan reform ve iyileştirme düzeyine indirildiği, işçi sınıfı ve emekçi halkların da zindanlar sorununa sadece devrimci tutsaklara destek olma perspektifiyle yaklaşmasının yanlış olacağı, burjuvazi tarafından saldırılan, tutsak edilen, katledilip yok edilme-ye çalışılanın kendi kurtuluşumuz ve özgürlüğümüz olduğu, soruna Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük ve Bütün İktidarın Emeğin Olacak perspektifiyle yaklaşarak topyekün savaşı yükseltmek gerektiği..." oluşturuyordu. Bildiri dağıtımıyla birlikte pankartımızı parkın ortasındaki heykelin üzerine çıkararak ön tarafa astık. Eylem, atılan sloganlar ve eylem komitesinden konuşmalar yapıldıktan sonra, Vardiya Müzik Grubu'nun kısa dinletisinin ardından sloganlarla sona erdi.

Mitingin genelini değerlendirdiğimizde; içeriğinin ve düzenleniş amacının "Üç kapı-Üç Kilit Açılsın, Ölüm Son Bulsun", "Tecriti, İzolasyonu Kaldırın" olmasına, şekilsel olarak da rengarenk onlarca kilit ve anahtar maketlerinin taşınmasına rağmen, katılımcılara dahi bu politikaların benimsetilemediği ve bu politikaları kitlelerin içine sindiremediği çok açık olarak

görüliyordu. Bu nesnel temel üzerinde bizim de coşkulu katılımımız ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarımız eyleme egemen olmuş, coşkulu ve militan bir ruh katmış, gerçek anlamda kitlenin ruh haline, beklentilerine denk düşmüştür. □

SİBEL SÜRÜCÜ

Ölümsüzdür!

Emperyalist-kapitalist sistemin çıkışsızlığını ifade eden zindan saldırıları ve sonrasında gelişen, her dakikası kavga dolu günler bize yeniden ve yeniden göstermiştir devrimin yenilmezliğini. Türkiye ve K. Kürdistan işçi ve emekçilerinin içinde bulunduğu açlık ve yoksulluğun her geçen gün geniş kitlelere

**...O, bir devrim savaşçısıydı.
Devrim ve komünizm
savaşçısı. Adı Sibel
Sürücü'ydü. Yoldaşları O'na
"Serap" derdi, kod adıydı.
Leninist'ti... Bütün yaşamı
boyunca; bilimsel sosyalizm
için savaştı...**

yayılmaması ve içinden çıkılmaz bir hal almasıdır devrimimizi yenilmez kılan. Açlıkla beslenen devrimimiz her geçen gün saflarına yeni emekçiler katarak büyümekte. Ülkelerimiz topraklarında açlıkla beslenerek büyüyen devrimimiz karşısında işbirlikçi tekelci burjuvazi, kendisi için ölüm-kalım sorunu olan devrim güçleriyle devrimci güçler arasında bağlar kurulmasını engellemek için yoğun enerji harcamıştır, harcamaktadır. Bu enerjisini hiçbir meşruluk kaygısı taşımadan kullanan burjuvazi, bütün dünyanın gözleri önünde zindan saldırısını başlatmıştır. 4 gün boyunca süren katliama karşı, Murat Ördemci'nin "Türk Ordusu etrafınız sarıldı, teslim olun" cevabı burjuvazinin suratında bir tokat gibi patlamıştır.

Zindanlar saldırısının başından günümüze dek baş eğmez bir tutum sergileyen, ölümü kafalarında yenen devrimci tutsaklar, 19-22 Aralık günleri arasında yazdıkları destanı Ölüm Orucu Eylemleri ile devam ettirerek dünyada eşi benzeri görül-

memiş bir eyleme imza atmışlardır.

Ölüm Orucu Eylemi'ni "yeniden doğmak" olarak gören ve bu tarihsel eylemde 119. gününde ölümsüzleşen Leninist tutsak Sibel Sürücü'nün soluk kattığı devrim mücadelesi, ancak sahiplenilerek geleceğe taşınabilir. Bizler de bu bilinçle Mücadele Birliği Platformu olarak Sibel Sürücü'nün ölümsüzleşmesinin yıldönümünde, kendi şahsında Ölüm Orucu Eylemi'nde ölümsüzleşen bütün zindan savaşçılarının anmasını gerçekleştirdik. Ölümsüzlüğe, güneşe uğurladığımız yerde işçi ve emekçi halklarımızı bilgilendirmek ve anmaya çağırmak için, anmadan bir gün önce oturduğu yer olan İkitelli bölgesinde yoğun bildiri dağıtımını ve ajitasyon çalışması yapılmıştır.

22 Nisan Pazartesi günü İkitelli Cemevi yanında gerçekleştirdiğimiz anma saat 20.30 civarında gerçekleşti. Üzerinde "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür/Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı açtık. Sibel Sürücü'nün resimleri ve üzerinde sloganlarımızın yazdığı dövizlerin taşındığı anma, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Sibel Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganlarıyla başladı. Sloganlar sonrası Mücadele Birliği Platformu imzalı aşağıdaki basın açıklaması okundu:

"O, bir devrim savaşçısıydı. Devrim ve komünizm savaşçısı.

Adı Sibel Sürücü'ydü. Yoldaşları O'na "Serap" derdi, kod adıydı. Leninist'ti... Bütün yaşamı boyunca; bilimsel sosyalizm için savaştı. Bilim insanıydı yani.

O, 13 Mart'cıydı, yöneticiydi. 13 Mart Genç Komünistler Birliği Merkez Komite Üyesiydi.

Saftı, temizdi, duru, dingin ve yalındı.

Fedakardı, özverili, güvenli, sakın, araştırmacı, incelemeci, sorgulamacıydı... Araştırdı, inceledi, sorguladı ve karar verdi. Leninist Parti'liydi.

İnatçı, direngen, kararlıydı.

Her devrime inançlı devrimci gibiydi. Öyle savaştı, öyle düştü, ölümsüzleşti...

O, savaşıydı; O barışçıydı. Her komünist gibi hümanistti yani. Sınıfsız, sömürsüz, ezenin ezilenin olmadığı bir dünya için, barış ve özgürlük için savaştı. O biliyordu ki; sınıflı ve sömürülü bir toplum olan kapitalist sistemde; emek-sermaye çelişkisi mutlak bir çatışmaya, çatışma iç savaşa yol açar.

O, bilirdi ki iç savaş; YA DEVRİM, YA ÖLÜM'dü. Ya özgür ve onurlu bir yaşam için topyekün isyan, ayaklanma, devrim ve iktidar, ya teslimiyet ve kölece yaşam. O, özgür ve onurlu bir yaşamı seçti. Savaştı, tutsak düştü. Yine savaştı. 19-22 Aralık 2000'de iç savaşın zindan cephesinde en önde idi, diğer yoldaşları gibi. Panzerlere, skorskilere, lav silahlarına, gaz bombalarına, kaleşnikoflara karşı en eşitsiz koşullarda, ne bulduysa onunla savaştı. Leninist'ti; yani yaratıcı, üretici, bilime, tekniğe önem verendi. O, küçücük bedene koskoca yüreği, engin bir bilimi, kısa bir yaşama koskoca bir dünyayı, en ağır görevleri, en yüksek onuru sığdırdı. O, bir bilim insanı; O, bir kadın, O bir savaşçı ve bir şairdi. O, her komünist gibiydi. Müttevazi, alçak gönüllü büyük savaşçı.

O büyük savaşçı, yaşamı boyunca hep savaştı. Barış için, özgür bir dünya için; açlığın, işsizliğin, evsizliğin, eğitimsizliğin, sağlıksızlığın, ulaşım ve ısınma sorununun, baskının, zulmün, zorbalığın, sömürünün olmadığı bir dünya için savaştı. Tüm devrim savaşçıları gibi.

O, tekelci sermaye ve faşist devletin iç savaşı kazanmak ve sermaye sınıfının geleceğini güvence altına almak için "içeride asayiş sağlanmadan, dışarıda asayiş sağlanamaz" diyen iç savaş hükümetinin "topyekün savaş" sloganıyla saldırıya geçtiği 19-22 Aralık 2000 zindan katliamında hücrelere atıldı. Yılma-

dı. Savaştı. Tüm halklara ve enternasyonalist proletaryaya bağlı komünistler gibi.

Ancak namluya sürülecek bir tek yüreği vardı. Yüreğini

sürdü namluya, tüm devrim savaşçıları gibi. İnsanlık ezilmesin, sömürülmesin, özgür olsun diye. Ve gönüllü oldu. Ölüm Orucu eyleminde... "Sen herkesin baktığı yerde..". olmalısın dedi ve öyle oldu. O, Ölüm Orucu eyleminde ölüm-süzleşen ilk Leninist kadın savaşçı oldu.

O, en yükseklerde, herkesin baktığı yerde, enternasyonalist

proletaryanın şerefli tarihinde yaşıyor:

Şan, şeref, O'nun ve diğer devrim savaşçılarının olsun.

Tüm Leninistler O'na bakıyor. O, yol göstermeye, Leninist Parti'nin gösterdiği yolda savaştı devam ediyor:

Adı onur ve kararlılık, gösterdiği yol zafer...

Zafere Kadar Daima..."

Basın açıklamasının okunması sırasında meşaleler yakılarak akşamın karanlığı kızıla büründürüldü. İşçi Köylü Gazetesi okuru dostlarımızın da destek verdiği anma tekrar sloganlar atılarak sona erdi.

Anmanın bitiminden sonra alkışlarla yürüyen kitleye polisin saldırmaması sonucu kısa bir çatışma yaşandı. Bu çatışma sırasında sivil polislerden birisi kafasında camlı çerçevenin kırılması sonucu yaralandı. Ayrıca kitleye saldıran ve hızını alamayarak diğer polislerden kopan bir sivil polis, kendisini öfkeli Genç Leninistlerin arasında bulmuş ve burada, yapılan saldırıların cevapsız kalmayacağını çok iyi anlamıştır. Sopalarla cezalandırılan Terörle Mücadele polisinin cezalandırma esnasında "İmdat! Kurtarın Beni" gibi zavallı çığlıkları aslında onların çaresiz, korkak ruh hallerini yansıtmaktadır. Cezalandırmadan sonra bir süre sendeleyerek yürüyen polis, sonrasında baygınlık geçirerek yere yığılmıştır.

Anma sonrasında gerçekleşen saldırı sırasında ve ara sokaklarda Sibel SÜRÜCÜ'nün annesi Sakine SÜRÜCÜ'nün de aralarında bulunduğu toplam 9 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan 9 kişi ertesi gün serbest bırakıldı.

Ölümü hiçe sayarak düşmanın üstüne korkusuzca yürüyen ve bu yolda ölümsüzleşen devrim savaşçıları anmak, onları anlamaktır; onları anlamak ise savaşımdır.

Mücadele Birliği Platformu

İşçi Sınıfı ve Emekçiler **DEVİRİMİ DÜŞÜNMEZLER, YAPARLAR!**

Çok küçük bir mutlu azınlık dışında şimdi Türkiye’de milyonlarca insan için diğer tüm şeylerden daha önemli bir sorun var: Bugün yarın nasıl aç kalmayacağı. Milyonlarca insan oturabileceği, içinde hiç olmazsa ısınabileceği bir ev hayali kuruyor. Yine milyonlarca insan hiç değilse sırtına giyebileceği birkaç giysi, ayağına geçirebileceği bir ayakkabı istiyor. Milyonlarca insan, hastalandığında bir doktora görünebilmeyi, hastalığını geçirebilecek bir ilacı almayı istiyor. Milyonlarca insan bir yerden bir yere gidebilmek için cebinde parası olsun, bütün bunları yapabilmek için bir işi olsun istiyor. Milyonlarca insan, kapitalist sistemin onlara veremeyeceği daha pek çok şey istiyor. Ama bu demek midir ki, kapitalizm onlara hiçbir şey vermiyor. Hayır! Kapitalizmin onlara verdiği şeyler de var: Günden güne daha da katlanılmaz hale gelen bir açlık, günden güne artan yoksulluk, işsizlik, iflaslar, günden güne daha çok yaşanmaz hale getirilen bir dünya, emperyalist savaşlarla karartılmış bir gelecek, umutsuzluk, çaresizlik, güvensizlik, yıkım, ölümler... Bir yanda toplumu tüketim çılgınlığına yönelten reklamlar, kampanyalar, albenili yiyecekler, içecekler, giyecekler, arabalar, konutlar, şaşalı bir dünya, bir yanda bunlardan mahrum, sayıları her gün artan yığınlar... Bir yanda bolluk, bir yanda bolluğun yarattığı sefalet, bir yanda üretim araçlarına sahip oldukları için çalışmadan yaşayan, üretilen toplumsal zenginliğin %90’ından fazlasına sahip olan bir avuç tekel, bir yanda her geçen gün yaşam araçları ellerinden alınan, yaşamak için çalışmak zorunda olan ama artık bir iş de bulamayan, toplumsal zenginliğin çok azını kendi arasında paylaşmak zorunda olan toplumun büyük çoğunluğu... Bir yanda dolup taşan vitrinler, bir yanda onların önünde sokakta yatan aç, giysisi olmayan insanlar.

Peki bu ağır yaşam koşullarında hergün yaşamın dışına itilen, bırakalım “geçim sıkıntısı” çekmeyi, yaşamın kendisi onlar için ağır yük haline gelen bu insanlar ayaklanmak için neyi bekliyorlar? Bütün bu sefaleti yaşayan insanlar sessizce başlarına gelen bu felakete boyun mu eğdiler; “bu bizim kaderimiz ne yapalım” deyip sessizce ölmeyi mi bekliyorlar? Yoksa hala bıçak kemiğe dayanmadı mı; hala insanların tutunabilecekleri bir dal var mı? İnsanlar hala bu sistem içinde mutlu olabilecekleri umudunu taşıyorlar mı? Elbette hayır. Bu soruların hiç birine olumlu cevap vermek mümkün değildir. O halde onları, binlerce, milyonlarca insanı bir ayaklanmadan alıkoyan nedenler nelerdir?

Kitleler üzerinde estirilen devlet terörünün insanlar üzerinde yarattığı korku ve çekingenlik bu nedenlerden birisidir.

Varolan devlet aygıtı bugün tamamen bu yönde yetkinleştirilmiş, kurumsallaştırılmıştır. Ordusuyla, polisiyle, parlamento, mahkeme ve cezaevleriyle tüm devlet aygıtı bir “sosyal patlama” ihtimaline göre şekillenmiş; egemen teknelci kapitalist sınıfın devleti, ezilen ve sömürülen yığınların sisteme karşı herhangi bir devrimci eylemini bastırabilmek için silahlanmıştı. Eğer teknelci kapitalizm sahip olduğu zor aygıtlarıyla böyle ağır baskı koşulları yaratmış olmasaydı; ekonomik, askeri ve siyasi zorla insanları baskı altında tutuyor olmasaydı, şimdiye kadar çoktan yıkılmış olurdu. Şu andaki askeri gücüyle dahi zor ayakta durabilen teknelci devlet kapitalizmi, ancak on yıllık aralarla yaptığı üç askeri darbeye varlığını sürdürebilmiştir. Bir toplumsal devrimin, bir daha bir karabasan gibi üzerine çökmemesi için, bu darbelerle onun yaşam damarlarını kesmeye, tüm kanını boşaltmaya çalışmıştır; ama devrim her defasında yaralarını sarmış, kendi elleriyle yarasını bastırılmış ve yoluna devam etmiştir. Bugüne kadar öldürülen, işkenceden geçirilen, hapsedilen binlerce insana rağmen devrim yenilmedi, onun hayaleti burjuvaların tepesi üzerinde dönüp durmaya devam etti. Bugün bir çok insanın yaşamda kalabilmek, daha iyi yaşayabilmek için devrimci eyleme girişmemesinde, karşı devrimci terörün rolü belirgin olarak görünüyor; ancak diğer yandan insanlar daha cesaretli olmak ya da açlıktan ölmek arasındaki ince çizgiye gelmiş bulunuyorlar. Bir çok insan açlıktan ölmektense savaşarak ölmeyi tercih edeceği bir sınırdadır.

Bir diğer neden, dinsel inanışın toplum yaşamında oynadığı uğursuz roldür. Kadercilik olarak kendini gösteren bu durum da yığınların devrimci bir eyleme girişmesinde engel oluşturuyor. Bir çok insan, özellikle devletin dinsel inanışları toplumu tam bir tevekkül ile düzen sınırları içinde tutmak için kullanması sonucu bu tür bir kaderciliğin etkisi altında kalabiliyor. “Bu dünyada” elde edemediklerini “vaat edilmiş bir başka dünya”da elde edebileceğini düşünen insanlar durumlarına şükretmeye, şikayet etmeden boyun eğmeye zorlanıyorlar. Ancak dinsel inanışların toplum yaşamındaki yeri, günden güne yaşamın canlı pratik eli tarafından bir kenara itiliyor. İnsanlar her gün yaşadıkları onlarca, yüzlerce deneyimle görüyorlar ki, dinsel inanış karın doyurmuyor. Elindeki, avucundakini de kaybeden, aç açığa kalan insanlar giderek yaşamlarında şükredecek bir şeyleri kalmadığını daha iyi anlıyorlar.

Toplumsal yaşamda biriken, üstüste binen sorunların bir ayaklanmayla sonuçlanması kaçınılmaz. Herkes her an bu ayaklanmanın nereden kopup geleceğini merak ediyor. Bir

benzetmeyle söyleyecek olursak adeta herkes kulağını kapıya dayamış, kopacak fırtınayı bekliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin reformist ve yasal partilerin düzenlediği miting, yürüyüş, vb.ne katılmıyor oluşu da bunu gösteriyor. Onlar bu tür eylemlere rağbet etmiyorlar çünkü bu eylemlerin yaşamlarını köklü bir şekilde değiştirmeyeceğini biliyorlar. Onlar yaşamlarını değiştirecek, sonuç alıcı bir eylemde bütün varlıklarıyla yer almaya hazırlar. Böyle bir eylem içinde yer alsalar kendi güçlerini görebilecek ve umutsuzlukları yerini büyük bir umuda bırakacaktır. Bir anda ayaklanmaya geçmek için gerekli koşullar oluşabilecektir. Toplumun geneline bakarak

söyleyebiliriz ki, ayaklanma başlamak için bir genel bahaneye ihtiyaç duyuyor. İnsanlardaki umutsuzluk had safhada; burjuva partilerine güvensizlik had safhada, yarının ne getireceğine dair belirsizlik had safhada; bütün bunları içeren bir genel bahane ortaya çıktığında milyonlarca insanın sokaklara dökülmesi ve ayaklanması görülecektir. Aynı ayrı her insanın yaşadığı acılar, yokluklar bu genel bahane anlamını bulduğunda pratik, yıkıcı bir güce dönüşecektir. Bu genel bahane ne olacağını bilmek ve hatta kestirmek mümkün değil. Örneğin Arjantin'de bankaların mevduat faizlerini ödeyememesi bir genel bahane olmuştu. Filistin'de İkinci İntifada'nın başlaması için tüm koşullar mevcutken katil Şaron'un Harem-ül Şerif'i ziyareti bir genel bahane olmuştu. Bizde de belki devletin zirvesinde yeni bir tartışma, belki Başbakanın ölümü sonucu yeni bir başbakan seçilememesi,

belki Irak'la bir savaş açılmasının sonucu, belki bugünden kestiremeyeceğimiz başka bir "genel bahane"den dolayı ayaklanma başlayacaktır. 1995 yılında önce Gazi Mahallesi'nde patlayan sonra tüm İstanbul'a yayılan ayaklanmanın nedeninin bir kahvehanenin silahla taranması olacağını kim bilebilirdi ki. Ya da Esenler'deki toplumsal patlamanın belirli şu şu olaylarda çıkacağını kim iddia edebilir, kim böyle bir kahinliğe soyunabilirdi ki? Biz ancak bu tür olayların kaçınıl-

maz olduğunu, devrimci durum koşullarında ekonomik ve siyasi krizin bir doruk bunalımı yaratacağını, bir doruk bunalımının ekonomik ve siyasi krizi daha da derinleştirip, kapitalist sistemde, işçi ve emekçilerin içinde akıp büyücekleri çatlakların oluşacağını ve bunların büyümesiyle sistemin çöküşünün, işçi ve emekçi sınıfların iktidarı alışının er ya da geç gerçekleşecek bir durum olduğunu söyleyebilirsiniz.

Bu genel bahaneyi yaratacak olan biz değiliz. Emekçi sınıflar da değil. Bu genel bahane kapitalist sistem tarafından, devrimci durum ve iç savaş koşulları tarafından yaratılıyor. Her devrimin bir çıkış noktası vardır. Bu, insanlar tarafından

önceden belirlenen, günü, saati belirli bir an değildir. Devrim insanların kafasında olan biten, planlanın bir süreç değildir. O tarihsel bir sıçrama anıdır. Birçok çelişkinin tek bir noktada düğümlenmesi ve sonra hızla çözülmesi anıdır. İç içe geçmiş süreçlerin hızlanması, bir andan bir başkasına geçişin sıçramalarla olması anıdır. Türkiye ve dünyadaki ekonomik ve siyasi koşullar, kapitalist üretim ilişkilerinin tarihsel olarak

ekonomik ve siyasi olarak, toplumsal olarak son sınırına gelmiş olması, artık üretici güçleri geliştirmek yerine onları yıkan bir konuma gelmiş olması, yıllardır üst üste binen çelişkilerin şimdi artık bir patlama noktasına gelmiş olması, genel bahane ortaya çıkmasını kolaylaştırıyor. Bunun yanısıra düzen partisi karşısında devrim partisinin varlığı, proletaryanın devrimci sınıf partisinin bir devrim partisi olarak hareket etmesi, ayaklanmayı başlatacak bir genel bahane ile birleşince halkla-

rımızın devrimci iktidarına giden yolu açacaktır. İşçi sınıfı ve emekçileri daha ileri itecek olan kendi eylemlerinin sonuçları olacaktır. Onlar kendi durumları üzerine hiçbir teorik araştırmaya girmeden, devrim yaparlar. İşçi sınıfı ve emekçiler devrimi düşünmez, yaparlar. Engels'in "Sonu sonuna, tek gerçek tarihsel hak" olarak tanımladığı "devrim hakkı" bu kez sonuna kadar kullanılacak ve tekeli burjuvazinin egemenliğine son verecektir. □

İNSANLIK ÇAĞININ ŞAFAĞI

İnsanlık ileriye doğru yaptığı tarihi yürüyüşte, bir çağın kapanıp yeni bir çağın gelişini zorunlu kılan tarihi evrelerden geçti. Büyük alt-üst oluşların yaşandığı böylesi dönemler, eskinin, yıkılmakta olanın yeniyi yok etmek için uyguladığı karşı-devrimci zoruna, gelişip serpilmenin, yeninin gelecek adına giriştiği muhteşem çarpışmalara, ayaklanmalara, kanlı-kavgalı savaşlara tanıklık etti. İnsanlık tarihi, kendi tarihsel misyonunu tamamlamış sınıfların yarattığı sayısız katliam ve vahşet örnekleriyle doludur. Ama hiçbir katliam ve vahşet girişimi insanlığın ileriye doğru yürüyüşünü, yeni bir dünya özlemini yok edememiştir, bundan sonra da edemeyecektir. Hangi zorbalık hükmünü sonuna dek sürdürebilmiştir? Hangi zulüm Roma İmparatorluğunu tarihin karanlıklarına gömmekten kurtarabilirdi? Dünya imparatorluğuna soyunan faşist Hitler'in sonunu kim engelleyebildi? İspanya'da faşist Franko'nun, İtalya'da Mussolini'nin yıkılışını kim durdurabilirdi? Elbette hiçbir güç, zorbalık ve vahşet, onları insanlığın büyük yürüyüşünün yarattığı depremden kurtaramazdı. İnsanlık ordusu yürüyordu çünkü zulmün kalelerine doğru, açıyordu insanın insanlaşma yolunu...

İnsanın insanlaşma yolunda verdiği savaşımın son ama zorlu bir aşamasındayız. Bu burjuvazi ile proletarya, kapitalizmle sosyalizm arasında bir yüzyıl boyunca süren devrim ve sosyalizm mücadelesi, uzun çarpışmaların, bir dizi ekonomik-

İşte böylesine muazzam gelişmelerin yaşandığı tarihi günlerde proletarya, bir kez daha gücünü ortaya koyarak, insanlığı ileriye taşımak zorundadır. Çelişkilerin artık kördüğüm halini aldığı günümüzde, bu düğümün çözümünün tek yolu proleter devrimdir. Proleter devrim gelişmenin önündeki engelleri kaldıracak, insanlığın insanlaşma çağını başlatacak tek güçtür, tek silahtır. Bu silahı kullanmamak, yaşamın yok oluşunu izlemek demektir. Dünyadaki koşullar, proletaryanın devrimleri için yeterince olgundur.

Şafağın kızılığını karartabileceğini, güneşin aydınlığını balçıkla sıvayabileceğini düşünen hep var olmuştur tarih boyunca... İnsanlık çağının şafağı komünizme doğru atılan büyük bir adım olan Ekim Devrimi'yle yaratılan sosyalist dünya, kısa zamanda yüzyılların birikimine sahip olan kapitalizm karşısında ne kadar güçlü zeminlere sahip olduğunu, dosta da düşmana da gösterdi.

politik gelişmenin, yenilgi ve yengilerin, en yüksek insanlık değerleriyle en aşağılık ihanetlerin bir arada yaşandığı, bazen devrimin, bazen de karşı-devrimin geçici zaferler elde ettiği, ama sonuçta her yenilgiden, küllerinden yeniden doğmasını bilen Anka kuşu gibi zaferle yeniden yeniden doğmasını bilen devrim ve sosyalizm güçlerinin ilerleyişini sürdürdüğü, karmaşık bir dizi gelişmenin yaşandığı bir süreçtir. Ama daima ileriye doğru olan, sınıfsız, sömürsüz, sosyalist ve komünist bir dünyanın adım adım, ilmek ilmek yaratılmasıdır.

Komünizmin bir hayalet gibi Avrupa'nın üzerinde dolaştığı günlerden bugüne çok şey yaşandı, çok şeye tanık olundu. O zaman yalnızca Avrupa'nın üzerinde dolaşan sermaye dünyasına korku salan hayalet, bugün 150 yıllık tarihinin yarattığı muazzam birikimi ve tarihin proletaryaya sunduğu muazzam olanaklarla emperyalist-kapitalist dünyaya dehşet saçıyor. Proletarya, devrim ve sosyalizm güçleri ilk iktidarı Komün'den, proleter devrimler çağını açan 17 Ekim'e doğru yaptığı yürüyüşte çarpışa çarpışa öğreniyor, güçleniyor, geleceğini kendi elleriyle yaratıyordu. Proleter devrimler çağı, bu bir dizi çarpışmanın sonucunda Komün'den o güne dek biriken nicel gelişmelerin ışığında yarattı proletaryanın dünyasını ve artık komün kadar kolay değildi onu yenmek, çünkü artık proleter devrimler çağı başlamıştı ve hiç kimsenin önüne geçemeyeceği bir süreçti bu; insanlık çağının şafağına varmak zorunda olan...

Şafağın kızılığını karartabileceğini, güneşin aydınlığını balçıkla sıvayabileceğini düşünen hep var olmuştur tarih boyunca... İnsanlık çağının şafağı komünizme doğru atılan büyük

bir adım olan Ekim Devrimi'yle yaratılan sosyalist dünya, kısa zamanda yüzyılların birikimine sahip olan kapitalizm karşısında ne kadar güçlü zeminlere sahip olduğunu, dosta da düşmana da gösterdi. Güneşi balçıkla sıvamaya kalkanlar gibi emperyalist-kapitalist sistem de karşısında kendini yok edecek gücün, dünyanın her yanına kızılığını yaymasının karşısında eli kolu bağlı duramazdı. Sermaye, kendi mezar kazıcılarını yarattığını çok iyi biliyordu. Bu nedenle de proletaryanın ona hazırladığı mezara girmemek için, elinden gelen her şeyi yapıyordu, yapmak zorundaydı. Karşısında güçlenen sosyalist dünya fazla gecikmeden yok edilmeliydi; Ekim güneşi balçıkla sıvanmalıydı, yoksa kapitalizmden komünizme geçiş çağı çok kısa zamanda onun varlığına son verecek nitelikleri taşıyordu bağrında.

Dünya insanlığı, bir kez daha köhnemiş olan bir sistemin yıkılma zorunluluğu karşısındaki nafiye direnişi ile karşı karşıyaydı. Ve bu süreç yeni katliam ve vahşet örneklerini yıkımları beraberinde getirecekti. Bir yüzyıl kapitalist dünyayla sosyalist dünya arasındaki savaşla geçti. Kapitalizm her geçen gün sosyalizm karşısında tek tek kalelerini terk ederken, sosyalizm Avrupa'da, Asya'da, Latin Amerika'da yeni kaleler zaptederek dev adımlarla ilerledi. Son 30 yıl, başta ülkelerimiz olmak üzere, dünyanın bir çok ülkesinde uzun süreli devrim ve sosyalizm mücadeleleriyle geçti. Kapitalizm, sosyalizm karşısında tek tek terk ediyordu kalelerini.

Ne zaman ki sosyalist dünya, devrimci dönüşüm çağının zorunlu gereği olan dünyayı değiştirme eyleminden uzaklaşmaya başladı, kapitalizm son bir atakla her türlü vahşetini sergileyerek ayaklanmaları engellemek için harekete geçti. Burjuva zorun yeterli olmadığı anlarda politik olarak etkisizleştirmek, çürütmek için izlediği politik çevirme yöntemleriyle saldırdı. Yılların gerilla hareketlerini, silahlarını bırakıp kendileriyle masada oturtmayı başardı. Sosyalist dünyanın yaşadığı geçici geriye düşüş, propaganda konusunda kapitalizmin eline büyük fırsatlar verdi. Emperyalist-kapitalist sistem "zaferini" ilan etti. Ayaklanmaları yenebilmek, devrimci komünist hareketi uzlaşma çizgisine çekebilmek için tüm araçları kullanarak, çürümüş "Avrupa Komünizmi Anlayışı"nı yaymaya çalıştı. Bu alanda elde ettiği geçici başarıların sarhoşluğu içindeki kapitalist dünya, zafer naraları atıyordu. Ama bunların altında yatan, gizlenen gerçek, kapitalizmin içine girmiş olduğu kriz ve yok oluş gerçeğiydi. Sermayenin tankı, topu, nükleer silahları, eli kalem tutan kaleşörleri, sosyalist cepheden devşirdiği çürüme ve yozlaşmanın örneği dalkavukları, hepsi ama hepsi tek bir şey için devredeydi; kapitalizmin yaşadığı yıkımı durdurmak ve kapitalizmden komünizme geçiş çağını engellemek. Bir dönem bu çığlık her yanı kaplamış olsa da, tarihsel gelişmenin zorunlu yasaları, tüm bunlardan bağımsız, proletaryadan yana işlemeye devam ediyordu. Ayrıca köklü devrimci mücadeleye sahip bizim gibi nice ülkede komünist partiler ve devrimci güçler mücadeleye devam etme kararlılığını gösteriyordu. Hiçbir katliam girişimi, yalnızlaştırma politikası, öncü komünist kadrolara yönelik saldırılar, yasal zeminlerde sunulan olanaklar, bu gerçek proleter gücü kavgadan uzaklaştıramıyordu. Dünyanın birçok yerinde başta da ülkelerimizde iç savaş biçiminde geçen bu sü-

Komünizmin bir hayalet gibi Avrupa'nın üzerinde dolaştığı günlerden bugüne çok şey yaşandı, çok şeye tanık olundu. O zaman yalnızca Avrupa'nın üzerinde dolaşan sermaye dünyasına korku salan hayalet, bugün 150 yıllık tarihinin yarattığı muazzam birikimi ve tarihin proletaryaya sunduğu muazzam olanaklarla emperyalist-kapitalist dünyaya dehşet saçıyor. Proletarya, devrim ve sosyalizm güçleri ilk iktidarı Komün'den, proleter devrimler çağını açan 17 Ekim'e doğru yaptığı yürüyüşte çarpışa çarpışa öğreniyor, güçleniyor, geleceğini kendi elleriyle yaratıyordu. Proleter devrimler çağı, bu bir dizi çarpışmanın sonucunda Komün'den o güne dek biriken nicel gelişmelerin ışığında yarattı proletaryanın dünyasını ve artık komün kadar kolay değildi onu yenmek, çünkü artık proleter devrimler çağı başlamıştı ve hiç kimsenin önüne geçemeyeceği bir süreçti bu; insanlık çağının şafağına varmak zorunda olan...

reç, her ne kadar ÖDP'leri, EMEP'leri, uzlaşmacı yurtsever hareketi yaratmış olsa da bunlar nesnel ve güncel olan devrim karşısında kısa bir süre ayakta durabildiler.

20. yüzyıl bu şekilde kapanırken, daha büyük gelişmelere tanıklık edecek ayaklanmalar yüzyılı başladı. Ve ilk iki yılında, dünyanın her yanında kendi niteliğine uygun muazzam gelişmelerle geçti. Dünyanın her yanındaki muazzam gelişmeler, toplumsal ayaklanmalar kapitalizmin geldiği yeri gözler önüne seriyor.

İşte böylesine muazzam gelişmelerin yaşandığı tarihi günlerde proletarya, bir kez daha gücünü ortaya koyarak, insanlığı ileriye taşımak zorundadır. Çelişkilerin artık kördüğüm halini aldığı günümüzde, bu düğümün çözümünün tek yolu proleter devrimdir. Proleter devrim gelişmenin önündeki engelleri kaldıracak, insanlığın insanlaşma çağını başlatacak tek güçtür, tek silahtır. Bu silahı kullanmamak, yaşamın yok oluşunu izlemek demektir. Dünyadaki koşullar, proletaryanın devrimleri için yeterince olgundur.□

23 NİSAN..!

“ULUSA EGEMENLİK BAYRAMI”nda ÖFKE DOLUYOR İNSAN..!

“Ulus egemenlik bayramı” derken dilimiz sürçmedi. E-ğ er bir ekonomik, toplumsal sistem çıkarları birbirine taban ta-bana zıt iki temel sınıftan oluşuyorsa, bu, sınıflı ve sömürüye dayalı bir sistemdir. Türkiye Cumhuriyeti, siyasal sistemini tanımlarken şöyle der; “ülkesiyle, milletiyle bölünmez bir bütündür, sınıfsız, zümresiz, demokratik, laik, hukuk devletidir”. Ve sınıfları, sömürüyü ve her türlü sınıfsal ayrıcalıkları ortadan kaldırmak isteyen komünistleri toplumu sınıflara bölmekle suçlar, her türlü diktatörlüğe karşı olduğunu açıklar. Bu durum, iki yüzlü, alçakça bir demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü emekle sermayenin varlığı ve uzlaşmazlığı, ezenle-ezilenin, sömürenle-sömürülenin, mülk sahipleriyle-mülksüzlerin varlığı bütün çıplaklığıyla sınıflı, sömürülü bir ekonomik toplumsal sistemin olduğunu az buçuk sınıf bilinci olan herkese kanıtlar. Ancak burjuva sınıfın gerçek amacı kaba bir demagojiyle sınıf çelişkilerini, sömürsünü ve nihayetinde sınıf kavgasını gizlemektir. Burjuva sınıf, sınıf mücadelesi yürütenleri ekonomik,

politik, ideolojik temellerinden kopartarak kaba bir anarşi, terör yaratıcıları olarak sunar topluma. Bir taraftan komünist partilerin programlarını toplumdan gizlemenin yolunu seçer, yargılamaya sıra geldiğinde “komünist parti”yi yine aynı ikiyüzlülükle kaba bir şekilde “çete” olmaktan yargılar. TC’nin tarihi bilimsel olan ne varsa inkar ve imha tarihidir.

TC, her şeyden önce çok uluslu bir devlettir. Kürt ulusu ve ayrıca sayısız ulusal azınlıkların varlığı bir gerçektir. Ulus devlet, feodalizmden kapitalizme geçişle başladı. Sınıflı toplumlarda ulusal devlet, egemen sınıfın baskı ve zor aleti oldu. Bu nedenle egemen burjuva sınıf tüm ulusu temsil edemez, etmiyor. Tam tersine tüm ulusları ve ulusal azınlıkları ezme, baskı altında tutma ve sömürme işlevi görüyor. “23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı” burjuva sınıf için alabildiğine baskı, sömürme ve imtiyaz özgürlüğü anlamına gelirken, diğer uluslar ve ulusal azınlıklara mensup işçi ve emekçi kitleler için ise, ezilme, baskı altında tutulma ve sömürülme özgürlüğü anlamına geliyor. Bu yanıyla burjuva sınıf için bayram olan şey emekçi halklar için işkence oluyor. 23 Nisan’ın “Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” olarak sunulmasının ayrıca ve temel olarak başka bir anlamı var. Her toplumun doğal olarak geleceği çocuklarıdır. Burjuva sınıf da kendi egemenliğini kurup, pekiştirdikten sonra kendi geleceği olan çocuklarına bir bayram sundu. Bu bayram “23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” oldu. Bayram adından da anlaşılacağı gibi, insanların en mutlu, en özgür ve geleceklerinin güvence altına alındığı bir gündür. Bu yanıyla burjuva sınıf ve onun geleceği olan burjuva çocuklar 23 Nisan’da kendi geleceklerini güvence altına almışlar, onlar için en sevinçli, en mutlu, en özgür oldukları bir gün olmuştur. Oysa işçi, emekçi ve yoksul köylü halklarımızın ve onların çocuklarının en mutlu, en özgür, geleceklerinin güvence altına alındığı bir gün diye sunulabilir mi? Burjuva sınıfın parlamentosunda (ahırında) “Adalet mülkün temelidir” diye yazar. Bunun anlamı da açıklamaya gerek bırakmayacak kadar açıktır. Adalet mülkiyeti temsil eder. Ama burada da bir iki yüzlülük, kaba bir demagoji var. Adalet hangi mülkün temelidir. Söylemeye bile gerek yok ki, özel mülkiyetin. Yani temel olarak üretim araçlarının özel mülkiyetinin. Buradan da anlaşılacağı gibi adalet, hukuk, burjuva sınıfın özel mülkiyetinin yazılı ve resmi belgesinden başka bir şey değildir. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi burjuva sınıfın tarihi ne kadar bilimsel gerçek varsa inkar ve imha tarihidir. Geçtiğimiz günlerde tümenden biçimsel, yapmacık ve iki yüzlü bir şekilde kutlanan “Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” ezilen, sömürülen ve yaşamdan kovulan emekçi

Henüz ilkokul çağındaki kızların daha önce de hırsızlık yaptıkları ortaya çıktı.

Hırsızcılık oyunu karakolda bitti!

Biri 7, diğeri 10 yaşındaki iki hırsız,
3.5 milyarlık altın çalarken yakalandı

halklarımıza ve onların çocuklarına ne sunuyor? Resmi istatistiklere göre 60 milyonluk Türkiye ve K. Kürdistan'da emekçilerin 20 milyonu açlık sınırının altında yaşıyor. Her beş kişiden biri işsiz. Son birbuçuk yılda işten çıkartılan, açlığa ve ölüme mahkum edilen işçi sayısı 1,5 milyon. 1 milyon 665 çocuk işçi insanlık dışı koşullarda çıraklık, stajyerlik adı altında ayda 50-100 milyona sendikasız, sigortasız her türlü sosyal güvenceden yoksun 10-12 saat çalıştırılıyor. Her gün 113 çocuk beslenme yetersizliğinden ölüyor. Açlıktan ölenler artık burjuva medyada

bile açıklanıyor. Binlerce çocuk sokaklarda her türlü saldırıya açık bir şekilde yaşıyor. Bin-

lerce çocuk fuhuş sektöründe sermaye için pazara sunuluyor. Binlerce çocuk hırsızlık, yankesicilik, gasp suçuyla zindanlara atılıyor. Siyasal düşüncelerinden yargılanan çocuklar, işkencehanelerde, darağaçlarında katledilen, hapsedilen binlerce, yüzbinlerce çocuk, Filistin'de, Türkiye'de, Kürdistan'da, Asya'da, Afrika'da savaşlarda, iç savaşlarda öldürülüyor, yıkıma uğrattırılıyor. Yüzbinlerce çocuk temel eğitim hakkından yoksun bırakılıyor, sağlık haklarından hiç yararlanamıyor. Yüzbinlerce emekçi çocuğu üniversite kapılarından geri çevriliyor, yüzbinlercesi üniversiteyi bitirmelerine rağmen bir iş sahibi olamıyor. Kolera, tifo, veremden ölen çocukların, sokağa bırakılan çocukların haddi hesabı bilinmiyor. Yüzbinlerce çocuk nüfus kayıtlarında bile görünmüyor. Çocuk Esirgeme Kurumları'nda yaşa-

yan çocukların yaşadıkları vahşet ve insanlık dışı uygulamalar her gün boyutlanarak sürüyor, deprem nedeniyle evsiz, yurtsuz kalan analar, babalar, çocuklar tam bir dram ve trajedi yaşıyor. Artık insanlar gönüllü cezaevlerine kabul edilmeleri için cezaevlerine başvuru yapıyor, yatacak sıcak bir yer, yiyecek bir lokma ekmek için. Sonuç olarak doğacak her bir işçi, emekçi çocuğu efendilerinin gelecekle güvence altında olsun, servet ve sefahat içinde yaşasın diye 4 milyar borçlu doğuyor. Kısacası bir yerde burjuva çocuklara servet, emekçi çocuklarına sefalet üre-

ten bu kapitalist devlet, tüm ulusu temsil edemez ve etmiyor. Onların çocukları t ü m d e n yapay, sa-

te, ikiyüzlü kutlamalarla kendilerini şimdilik güvencede sanıyorlar. Oysa aldanıyorlar. Açlığın, sefaletin bu kadar yoğun olduğu Türkiye ve K.Kürdistan'da her gün maddi temelleri çökmekte olan bir "güvence"ye sahipler. İşçi ve emekçiler ve onların çocuklarıysa her türlü güvenceden yoksun, açlık ve sefalet içinde yaşıyorlar. Onlar için bayram olan şey, bizim için kölelik koşulları oluyor. 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırladığımız şu günlerde emekçiler hep bir ağızdan haykırmalıdır: "Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez, yepyeni bir güneş doğar bizde ve ülkelerde". Evet bu böyle gitmeyecek, sömürü devam etmeyecek, yepyeni bir güneş doğacak, bütün iktidar emeğin olacak. İşte o zaman gerçekten ulusal egemenlik ve çocuk bayramı olacak biz de ve başka ülkelerde...□

İZMİR'de

"Filistin Halkı Yalnız Değildir" EYLEMİ

İzmir'de çeşitli parti, sendika ve kitle örgütü tarafından İsrail'in Filistin'e yönelik saldırıları protesto edildi.

14 Nisan 2002 Pazar günü saat 14.00'da Konak'ta Sümerbank'ın önünde toplanan yaklaşık 1500 kişi, "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Kahrolsun Siyonizm, Kahrolsun Emperyalizm", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Barış İçin Sosyalizm" sloganları atarak İsrail'i protesto etti. Eylemde özellikle İZELMAN ve TÜMTİS işçilerinin yoğun katılım gösterdikleri görüldü.

İşçiler de sık sık "Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinli-

yiz" sloganını atarak tepkisini dile getirdi.

İHD başkanı Günseli Kaya tarafından okunan ve "...bizler biliyoruz ki, İNSANCA BİR GELECEK UMUDU, uluslararası sermayenin, süper devletlerin değil, DÜNYANIN EZİLEN HALKLARI ve EMEKÇİLERİNİN ellerinde yeşerecektir" şeklinde biten basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eylemde ayrıca yoğun bir şekilde Mücadele Birliği Platformu imzalı bildiriler dağıtıldı.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru/İZMİR

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN EYLEMLERİ HER YERDE

YUNANİSTAN'I SARSAN GREV..

Yunanistan'da sosyal güvenlik sistemini tasfiye etmek için harekete geçen hükümete karşı işçiler genel greve gitti. Yunanistanlı işçi ve emekçilerin faydalandığı sigorta ve sağlık kurumları bütünüyle özelleştirilerek emeklilik, sağlık hizmetleri ve diğer sosyal haklar, sermayenin daha fazla kar hırsına uygun olarak yeniden düzenleniyor. Emeklilik yaşı 65'e çıkarılıyor ve maaşlar düşürülüyor. Ağır işlerde çalışan işçi ve emekçilerin erken emekli olma hakları ortadan kaldırılıyor. Değişik emekli sandıkları tek bir emekli sandığı altında topluyor, işten atmaları kolaylaştırıyor ve tazminat oranları düşürülüyor.

İşçi ve emekçilerin tüm yaşamsal varlığını tehdit eden bu yasayı protesto etmek için 19 Nisan'da bir grev yapıldı. Yunanistanlı işçilerin %90'ı bu greve katıldı ve ülkenin çeşitli şehirlerinde kitlesel işçi eylemleri yapıldı. Başkent Atina'da yapılan eyleme 10 bin civarında işçi ve emekçi katıldı.

Çalışma Yasası'nda Yapılmak İstenen Değişikliğe Karşı İTALYA'DA GENEL GREV

16 Nisan'da İtalya'da son 20 yılın en büyük grevi gerçekleşti. Hükümetin işten atmayı kolaylaştırmak istemesine karşı yapılan genel greve milyonlarca işçi ve emekçi katıldı. Genel grevle birlikte tüm kentlerde hayat neredeyse durma noktasına geldi. Hastanelerde sadece acil hastalara müdahale edildi ve toplu taşıma araçları, okullar, bankalar, fabrikalar, tüm kamu kuruluşları, büyük mağazalar tüm gün kapalı kaldı. Grev destek veren esnaflar da işyerlerini kapalı tuttular.

Berlusconi hükümeti tarafından çalışma yasasında yapılmak istenen değişikliklerle işçi ve emekçiler hiçbir gerekçe göstermeden işten atılabiliyor. Bu yasa tasarısı daha önce de hükümet tarafından gündeme getirilmiş ve milyonlarca işçi-emekçinin eylemleri ile geri çekilmişti.

HİNDİSTAN'lı İşçi ve Emekçiler Özelleştirme Politikalarına Karşı GREV YAPTI!

16 Nisan günü Hindistan'da kamuya bağlı kurum ve kuruluşlar hükümetin özelleştirme politikalarını protesto etmek için büyük bir greve çıktılar. Kamuya bağlı banka, sigorta ve finans sektörlerinde çalışan 10 milyon emekçi; binlerce işçinin işten atılmasını getirecek özelleştirme "reformlarına" karşı

grev yaptı. Grev gemi ve liman işçileri de destek verdi. Bu "reform" yasaları çıkartıldığında kamu kuruluşları 55 yaş üstü işçi ve emekçileri işten çıkartabilecek ve binlerce işçiyi işsiz bırakacak. Bu özelleştirmeyle birlikte kamuya ait otomobil, telekom, petrol ve metal şirketleri satışa çıkartılacak.

FRANSA'da **Faşist LE PEN'e KARŞI EYLEM!**

Fransa'da 21 Nisan'da yapılan 2 turlu seçimlerde halkın %30'una yakınının oy kullanmadığı ilk tur seçim sonuçlarında 2. tura kalan ve yolsuzluklarıyla gündemde olan Jacques Chirac ve ırkçı faşist Jean Marie Le Pen protesto edildi.

Fransa işçi ve emekçi halklarını burjuva gerici Jacques Chirac ile faşist Le Pen arasında seçim yapmak zorunda bırakan seçimler, seçim sonuçlarının açıklanmasından hemen sonra Fransa'nın tüm şehirlerinde protesto edildi. 21 Nisan ve 22 Nisan'da yapılan eylemlerde bütün şehirlerde on binlerce kişi sokaklara çıktı. Strasbourg'da da ırkçı faşist

partiyi protesto etmek için çoğunluğu üniversite öğrencilerinden oluşan 15 bine yakın kişinin katıldığı eylemde "Üniversi-

teli Öğrenciler Aşırı Sağa Karşı" pankartı taşıyarak Kleber meydanına geldiler. Şehrin tüm caddelerinde yürüyen eylemciler "Ne Le Pen, Ne Chirac, Genel Grev", "Faşist Devlete Hayır" sloganlarını attılar.

Fransa'da seçim tepkileri bunlarla bitmiyor. İlk turdaki seçimleri izleyen 3. ve 4. günlerde de Lyon'da 50 bin, Nantes'te 25 bin, Caen ve Tours'da 15 bin, Toulouse'de 12 bin, Grenoble ve Strasbourg'da 7 bin kişilik eylemler yapıldı ve faşist parti protesto edildi. Birçok küçük şehir ilk defa eylemlere tanık oldu. Bazı üniversitelerde de faşizmi konu alan film gösterimleri yapıldı.

Önümüzdeki hafta sonu ise yüz binlerin katılacağı eylemler organize ediliyor.

Emperyalist-Kapitalist Sistem **EVİNDE VURULUYOR!**

IMF-Dünya Bankası'nın ve zengin ülkelerin bağımlı ülkelere uyguladığı politikaları protesto etmek için ABD'de Dünya Bankası önünde 1000-1500 kişi eylem yaptı. Eylemciler, emperyalist politikaların ve bunların doğurduğu zararların önlenmesi için başlatılan kampanya ile; bireylere, kurumlara ve devlet yatırımcılarına Dünya Bankası'nın bono-tahvillerini boykot ederek bu emperyalist kuruluşlar üzerinde baskı yaratmalarını istiyorlar.

Eylemde ayrıca bu ekonomik sömürü politikalarının yanında ABD'nin Ortadoğu politikası da protesto edildi. İsrail'in Filistin'e askeri müdahalesi, ABD'nin Kolombiya'daki iç savaşa müdahalesi, Afganistan'daki savaş, Irak'a planlanan askeri müdahale ve ABD'nin terörizm bahanesiyle yüzlerce kişiyi tutuklaması için de ABD aleyhinde sloganlar atıldı ve ABD bayrağı yakıldı.

Amerika'da gerçekleşen bu eylem, Amerikan halkına emperyalizmin reformist ve "kırtasiyeci" eylemlerle yola getirilebileceği bilincini veriyor. Oysa yapılması gereken emperyalizmin mükemmelleştirilmesi değil, siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ve emperyalist-kapitalist sistemin tarihin çöplüğüne atılmasıdır. Bu da ancak bu tür eylemlerle değil, politik zor araçlarının kullanılmasıyla mümkündür.

NEPAL'de **İçişleri Bakanı'na** **SALDIRI!**

Nepal'da başkent Katmandu yakınlarındaki 2 kasabaya Maocu gerillalar tarafından saldırı düzenlendi. Bu silahlı eylemin hedefi de Satbariya kasabasında yaşayan İçişleri Bakanı idi. Eylemde bakan Khum Bahadur Khadka'nın koruması olan 60 polis öldürüldü. Çatışma sırasında ölenlerin toplam sayısı ise 160'ı buldu.

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Nepal'de, gerillalar Nepal halkının kurtuluşu için yaklaşık 6 yıldır silahlı mücadele veriyorlar.

Elini Kaptıran İşçiden KOLU İSTENİYOR!

Süreç, gün geçtikçe devrim lehine geliyor, yaşam koşulları iyice ağırlaşmaya başlıyor. Devrimi gerçekleştirecek tek sınıf olan proletaryanın marksizm-leninizmi öğrenmesi, bilince çıkarması gerekmektedir.

Kapitalist sistemin ekonomik ve politik baskılarının artması, deyim yerinde ise işçi ve emekçi halklarımıza boş zaman bırakmamaktadır. Birçok fabrikanın bulunduğu Trakya bölgesinde çalışan bizlerin de hiçbir sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasi olayla ilgilenmememizi isteyen işverenler, "tatil günümüz" olan Pazar günlerinde de bizleri mesaiye kalmaya zorlamaktadırlar. Sadece bizim fabrikada değil, Trakya bölgesinde bulunan birçok fabrikada Pazar günleri işgünü olarak geçmektedir. Merttül Tekstil, Ayka Tekstil, Cross Kot vb. fabrikalarda bu tür uygulamalar oldukça sık karşımıza çıkmakta, işçilerin boş zamanları kalmaması için ellerinden gelen herşeyi denemektedirler.

Yaşadığımız sorunlar sadece mesai saatlerimizle ilgili değil elbette. Örneğin Ayka Tekstil fabrikası, işçilerine "gerçek hakkımızı veriyorum" diyerek çıkış tazminatlarını verip birçok işçisini işten (gönüllü çıkış yoluyla) kovmuş, diğer işçilerini ise, 12 saat çalışmaya zorunlu kılmış durumdadır.

Bölgemizde bulunan deri fabrikalarında yaşanan bazı gelişmeler ise şöyledir: Türkiye Deri-İş Sendikası Çorlu temsilciliğinden aldığımız bilgilere göre; 39 fabrikada çalışan toplam işçi sayısı 2168 olarak biliniyor, bunlardan 1149'u sigortalı olarak bilinirken, 1019 işçi ise sigortasız çalıştırılıyor. Bu fabrikaların sadece birkaçı ikramiye verirken, yaklaşık 30 fabrikada çalışan işçiler ise hiçbir haktan yararlanamıyor. İşçilerin birçoğu servis vb. gibi küçük kırıntılar da olsa alırken, ortalama 25 fabrika bu tür haklardan da yoksun durumdadır.

Bölgemizde yaşanan zorla mesaiye bırakma, Pazar günleri çalıştırma, ikramiye, servis vb. sorunlar bizlerin tali sorunlarıdır. Yukarıda anlattığımız gibi bir fabrikada servis varsa, ikramiye hakkı yok; diğer bir fabrikada işçiler sigortalı çalışırken, bir başkasında sigortasız işçiler çoğunlukta. Burada anlatmak istediğimiz şudur; biz işçilerin yaşadığı bu sorunların çözümü sadece servis hakkı, sigorta hakkı, 8 saatlik işgünü hakkı, haftasonu tatili vb. istemekle çözümlenmemektedir. Sermaye sınıfı elini kaptıran işçiden kolunu istemektedir. Böylesi koşullarda yaşamak istemiyorsak, ezen ve ezilenin olmadığı bir dünyada yaşamak istiyorsak "Ya Kanlı Kavgalı Savaş, Ya Yok Oluş" şiarının yolumuzu aydınlatan perspektifi ile hareket etmek zorundayız.

İşçi sınıfının devrim ve iktidar mücadelesi yok edilemeyecek denli birikim ve deneyime sahiptir. Önemli olan harekete geçmeyi, devrim için doğru ve gerekli örgütlenme biçimleri olan Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeyi bilmektir.

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)/Trakya

TEKSTİL SANAYİNDE YAŞADIKLARIMIZ

Trakya bölgesinde tekstil sanayinde yaşadığımız sorunları özde K. Kürdistan ve Türkiye işçi ve emekçi halklarına, genelde ise tüm dünyaya duyurmak istiyorum.

Sizlere Merttül Tekstil çalışanlarının sorunlarını anlatmaya çalışacağım. İşyerimizde çalışan sigortalı işçilerin sayısı 180'dir. Gerçekte ise yaklaşık 225 kişiyiz. Ayrıca bu sayıya Rusya ve Laleli'deki mağaza ve depolarda çalışanları da eklersek 300 civarındadır. Fabrikada yaşadığımız sorunlarımızdan başlıcası, zorunlu mesailerdir. Günde ortalama 8 saatten 18 saate kadar çalışıyoruz. Yukarıda da belirttiğim gibi, sigortasız çalışan arkadaşlarımız var. Bazı bölümlerde ise, tam bir kölelik (ücretli) hüküm sürmektedir. Çünkü konuşmak dahil birçok şey yasak. Bunun yanında mesaiye gelmeyen arkadaşlarımız yok yazılıyor ve bu durum işten atılmalarına neden olarak gösterilebiliyor.

Biz işçiler 18 saat çalışırken, fabrikanın büro kısımlarında çalışan memurlar; kış sezonunda 9,5 saat, yaz sezonunda da 10,5 saat çalışmaktadır. İşyerimizde şefler ve bazı ustalar ara molaları yaparken, biz işçiler için ise sadece yarım saatlik öğle yemeği molası var. Bunun dışında hiçbir istirahat hakkımız yok. Hatta biraz geç kaldığımızda ihtar bile alıyoruz.

Bir başka sorun ise, bir çok fabrikada üç ayda bir tam maaş ikramiye verilirken, biz dört ayda bir yarım maaş ikramiye alıyoruz.

Ucuz emek sömürüsünün en somut örneklerini kendi fabrikamızda görüyoruz. Personelin bir çoğu Bulgaristan göçmeni ve bunların yarısı da sigortasız ve kaçak işçilerden mevcuttur. Bunların dışında yine bir kısım işçiler ise 35-40'lı yaşlarda ya da üzerindedir. İşveren, biz işçi ve emekçilere ülkelerimizde yaşanan işsizlik, yoksulluk, açlık sorunundan bahsetmekte, iş bulamazsınız tehditlerinde bulunmaktadır. İşveren, bu tür tehditlerle, bu grup ve 18 yaş altındaki gruptan işçileri korkutarak, köle gibi çalışmalarını sağlamaktadır.

Fabrikada yaşadığımız bir başka sorun ise yediğimiz yemeklerdir. Yemeklerin fabrika içinde bir bölümde pişmesine rağmen, deyim yerinde ise bırakın yemeyi, yüzüne bile bakılmıyor. Çok nadir olarak iyi yemek çıkıyor.

Sizlere fabrikamızda yaşanan sorunları anlatmaya çalıştım. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

**İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi /
Trakya**

Devrim Savaşçılarının Yarattığı Değerleri ZAFERLE TAÇLANDIRACAĞIZ!

1990'lı yıllar, devrimci mücadelenin yükselişe geçerek iç savaş evrilmesiyle birlikte, faşizmin kaybetme ve katletme politikalarının da arttığı bir dönemdi. İşte bu yıllarda işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı silahlı mücadele veren çeşitli örgüt ve partilere operasyonlar düzenleniyor, binlerce devrimci işkenceli sorgular-dan geçiriliyordu.

16-17 Nisan 1992 günü faşizmin gerçekleştirdiği katliam, özde devrimin öncü güçlerine, genelde işçi ve emekçi halklarımızın yükselen mücadelesini ezmeye, yok etmeye yönelikti. 16-17 Nisan günlerinde dört ayrı eve operasyon düzenleyen faşist devlet, Devrimci Sol örgütünün merkez komite yöneticilerini ve önder kadrolarını hedef alarak, 11 devrimcinin ölümsüzleştiği vahşi bir katliam gerçekleştirmiştir. Gerçekleştirilen katliamda Çiftahavuzlar'da; Sabahat Karataş, Taşkın Usta ve Eda Yüksel, Üst Bostancı'da; Sinan Kukul, Arif Öngel ve Şadan Öngel, Erenköy'de; Ahmet Fazıl Ercüment, Satı Taş, Hüseyin Kılıç, Sahra-Cedid'de Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen isimli devrimciler katle-dilmiştir.

Her birinin yüksek bir bilinç, cesaret, kahramanlık ve fedakarlık örneği göstererek ölümsüzleştiği katliamda, ülkelerimiz ve dünya işçi-emekçi halkları bir kez daha devrimcilerin yarattığı değerlere tanıklık etmiştir.

16 Nisan 1992 günü gece yarısı Çiftahavuzlar'da Sabahat Karataş, Eda Yüksel ile birlikte Taşkın Usta'nın bulunduğu eve faşist devlet tarafından operasyon düzenlenmiştir. Yüzlerce gaz bombasının, binlerce merminin kullanıldığı katliam, işbirlikçi tekelci burjuvazinin medyasında da sık sık haber bültenlerinden verilmiştir. Çiftahavuzlar'da öyle bir çatışma yaşanmaktadır ki, ülkelerimiz ve dünya devrim tarihine silinmez adlarla yazılacak bir kahramanlık destanıdır.

Çatışma boyunca sakinliğini koruyan devrim savaşçıları, yaşadıkları saldırıyı saat saat TAYAD başkanı Gülten Şeşen'e telefona bildirmişlerdir.

Saat 00:20'de ilk Sabahat Karataş telefonla konuşmaya başlar. Evlerinin sarılı olduğunu, düşmanın kullanabileceği hiçbir şey bırakmadıklarını, tüm belgeleri yaktıklarını ve çatışacaklarını haber verir. Sonra telefonu Eda Yüksel alarak "...*Türkiye halkları için şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızıldere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülerek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülerek, çarpışarak karşılayacağız... Hoşçakalın. Sizleri, halkımızı çok seviyoruz...*"

Telefon konuşmaları sırasında çok yoğun şekilde silah sesleri ve beraberinde devrim savaşçılarının faşizme karşı haykırdıkları slogan sesleri duyulmaktadır.

Sabahat Karataş yine telefondadır. Polislerin kapıda olduklarını ve küfür ettiklerini söylemektedir. Bu arada yine Eda Yüksel'in sesi duyulmaktadır; "*Hadi tanklarımızla, topraklarımızla gelin, girin içeri, ölümlerimiz dahi korkutuyor sizi, geceleri rüyalarınıza giriyoruz. Titriyorsunuz korkudan, hadi girin, ayak parmaklarınızı bile gösteremezsiniz...*" diyerek, faşizme karşı öfkesini haykırmakta ve devrimci iradenin ne denli güçlü olduğunu göstermektedir.

Telefon konuşması atılan yüzlerce gaz bombası ve sıkılan

A.Fazıl ERCÜMENT-Sinan KUKUL-Sabahat KARATAŞ

binlerce kurşun sesi altında gerçekleşmektedir. Sabahat Karataş vurulmuştur. Katillerin banyo duvarını bombayla açmaya çalışacaklarından bahsetmektedir. Sık sık kesintiye uğrayan konuşmaların sonunda, saat 06:45 olmuştur. Sabahat Karataş son kez telefonu alarak kapının bomba atılarak açılması için hazırlık yaptığını söylerken, artık arkaya çekildiklerini ve girdiklerini bildirmektedir. Son sözlerinde ise eşine, yoldaşlarına selam söyleyerek haykırmaktadır; "*Ellerimizde silahlarımız, dilimizde sloganlarımızla kucaklıyoruz ölümü... Hoşçakalın...*"

Faşizmin ellerindeki tüm olanaklarını kullanmasına rağmen aşamadığı mevzide, saatlerce süren çatışma sonunda "Ölürüz, Ama Asla Teslim Olmayız" şiarı bir kez daha ete ve kemiğe bürünmüştür.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin yaşadığı ekonomik ve politik krizin etkisi ile gerçekleştirilen katliam politikaları her dönem faşizm tarafından kullanılmıştır. Yaşadığımız dönem de böylesi saldırıların yaşanacağı bir dönemdir. Kapitalizmin dünya çapında yaşadığı ekonomik ve politik kriz, işçi ve emekçi halklara, devrimin öncü kadrolarına katliam saldırıları olarak geri dönmektedir. Zindanlar katliamında ve Ölüm Orucu eylemlerinde devrimci tutsakların yarattığı olağanüstü değerler, bizlere örnek olmalı, daha ileri düzeye taşınmalıdır. Son olarak Filistin'de yaşanan katliam ve buna karşı Filistin halkının yarattığı kahramanca karşı ko-yuş, işçi ve emekçilere devrime giden yolun nasıl engebeli ve zor olduğunu göstermiştir. Sabahat Karataş'ların yarattığı; devrime, partiye, halklarımıza olan bağlılık, savaşma gücü, irade, kararlılık ve cüret bugün çok daha gerekli ve zorunludur. Biz Leninistler, Sabolar'ın yaşamından böyle bir ders çıkarıyoruz. "Ya Kanlı Kav-galı Bir Savaş, Ya Yokoluş" şiarıyla hareket etmeden, "Ya Devrim Ya Ölüm"ü tüm benliğimizde hissetmeden bu kav-gadan zaferle çıkmamız olanaksızdır.

Sabahat'ların, Eda'ların, Murat Ördöç'lerin, Fırat Tavuk'ların, Fidan Kalsen'lerin, Sibel Sürücü'lerin, Nergiz Gülmez'lerin, Lale Çolak'ların, Aysun Bozdoğan'ların, Yaşar Bulut'ların fedakar ruhunu kuşanmadan, onların yarattıkları değerleri geleceğe taşı-makta ısrarcı olmadan zafer kazanılamaz.

**ŞAN OLSUN DEVRİM TARİHİMİZE ADINI
CANLARIYLA YAZANLARA!**

DEVRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR...**

Sibel Yoldaş

ÖLÜMSÜZDÜR!

*Deniz...
Yusuף...
İnan...*

**SAVAŞA
DEVAM!**